

With best compliments from:

CASIO®

Over 100 models of calculators
available priced Rs. 175/-
upwards with guarantee.

Agent:

TAI-PAN TRADING CO.

2/1, Second Floor,
96, Prince Street,
COLOMBO-11.

Tel: 546072

Telex: 22515 TAI PAN CE

அஸ் அஸ்மத் கல்குதர்கள்

மலைக்குயில்

— தமிழ் மன்றம் —

31வது வெளியீடு

சுத

With best compliments from:

அல் அஸூமத்

கவிதைகள்

மலைக்குயில்

BAIRAHA FARMS

Proprietors:

M. I. M. NALEEM HAJIAR & Co. LTD.

407, GALLE ROAD.
COLOMBO-3.

Price **20/-**

AL ASUMATH KAVITAIKAL

MALAIKKUYIL

By Al - Asumath
120, Lanka Matha Mawatha,
Mahabage, Ragama,
Sri Lanka.

All rights reserved

First published in August, 1987.

Thirty First Publication of:

THAMIL MANRAM,
Galhinna. Kandy,
Sri Lanka.

Distributors:

P.S. Sundaram & Sons,
75, Barber Street,
Colombo. 13.
Phone :28549

Printed at:

Royal Prints
42, Beira Road:
Colombo-12.

Cover design:
S. Doresamy

சமர்ப்பணம்

எனது சமூகத்துக்காக

எவராவது

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டிருந்தால்

அவருக்கே

இந்நூல் அர்ப்பணம்.

மதிப்புரை

அன்றும், இன்றும் இஸ்லாமிய சமூகத்தில் இருக்கின்ற சிறந்த கவிஞர்களின் எண்ணிக்கையை ஒரே கையின் விரல்களில் கணக்கெடுத்துவிடலாம். அப்படியானவர்களில் ஒருவர்தான் அப்துல் அஸீஸ் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட அல்அஸுமத் அவர்கள். கவிதை புனைதல் அவருக்குக் கைவந்த கலை. மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை ஆகிய இரண்டையுமே நேசிப்பவர். மரபுக் கவிதைக்கான இலக்கண விதிகளைக் கைவிரல்களின் நுனிகளில் வைத்திருக்கும் அதே வேளையில், புதுக் கவிதைக்கும் சிறந்த மதிப்பளித்து, அத்துறையை வளர்ப்பதற்கும் அயராதுழைப்பவர். வலம்புரி கவிதா வட்டத்தின் பலம் பொருந்திய தூண்களில் ஒருவர். ‘பூபாளம்’ எனும் கவிதைச் சஞ்சிகை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். தற்பொழுது, ‘பௌர்ணமி’ எனும் இரு மாதத்திற்கொருமுறையான சஞ்சிகையொன்றைத் தொடங்கி நடாத்தி வருகிறார்.

இலங்கை இந்திய சஞ்சிகைகள், தினசரிகளின் வார இதழ்கள் ஆகியவற்றில் நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். ‘தினகரன்’ பத்திரிகை அல்அஸுமத் அவர்களின் நெடுங்கவிதைகளைப் பிரசுரித்துள்ளது.

மலையகக் கவிஞர்கள் எழுதிய நூல்களை நாம் முன்பு வெளியிட்டுள்ளோம். ஆனால், அவை மலையக மக்கள் பற்றியன அல்ல. எனவே, முதன் முறையாக மலையக மக்கள் பற்றி மலையகக் கவிஞரான அல்அஸுமத் எழுதிய இக் கவிதை நூலை வெளியிடுவதில் நாம் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இத்தகையதொரு சிறந்த நூலை வெளியிடும் வாய்ப்பை எமக்குத் தந்த கவிஞருக்கு நன்றி. சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் அவர் எழுதிய சமயம், இக் கவிதைகளுக்குக் கிடைத்த அமோக வரவேற்பு இந்நூலுக்கும் தமிழ் தெரிந்த மக்கள் அனைவர் மத்தியிலும் கிடைக்கும் என உறுதியாக நம்புகிறோம்.

தமிழ் மன்றம்

15-8-87

எஸ். எம். ஹனிபா

செயலாளர்

வரவேற்பு

நசுக்கப்படும் ஒரு சமூகத்திலிருந்து நாகுக்காக முன் னேறி, அந்தச் சமூகத்துக்காக (நானும் உட்பட)க் கண்ணீரை மட்டுமே கவிதைகளாக்கத் தெரிந்த பிறவி நான். என் கவிதைகள், சமூக முன்னேற்றத்துக்காக உதவும் என்பதை விடப் பிறருக்கோ பிறகொரு காலகட்டத்துக்கோ மலையகத்தின் கண்ணாடியாக விளங்கும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை அதிகம்.

மனித சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு இதயமும் ஒவ்வொரு காவியம் ஆகும். வெளிப்படுத்துபவன் கவிஞனாகிறான்; பிறன் சராசரி மனிதனாகிறான். நான் முதல் வகையினன்.

வெவ்வேறு காலகட்டத்தில், வெவ்வேறு புற-அக உணர்வுகளில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் இங்கே அணி வகுத்து வருகின்றன: அன்றைய கைதட்டல்கள் உண்மைதான் என்றால் இன்றும் அவற்றை இவை பெறட்டுமே! இல்லையேல், மலையகத்தின் சராசரி மனிதனாகவே மரிக்கட்டும்.

அன்பு,

அல் அஸிமத்

நன்றி

வீரகேசரி

தினகரன்

காங்கிரஸ்

குன்றின் குரல் (இலங்கை வாழ்வை)

செய்தி

பூபாளம்

வலம்புரி கவிதா வட்டம்

மல்லிகை

மன்னிப்புக் கோரி...

- ★ 53ம் பக்கத்தொடர் 52ம் பக்கத்திற்கு உரியது:
அல்வா வாக்கி என்ற சீருடன்,

“அரைத்துக் காய்ச்சினேன்
அந்தத் தோஷத்தால் தான்

என்ற தொடருடன் 52ம் பக்கத்திலுள்ள
வற்றைத் தொடரவும்.

- ★ 54ம் பக்கக் கவிதைக்கான தலைப்பு
நண்பன் புலம்புகிறான்

- ★ 100ம் பக்கத்தின் இறுதிக்கவிதை முழு நூலுக்
குமான ‘முடிவுரை’ ஆகும்.

தொழிலாளித் தோழா!

தோட்ட மலையின் தோழா - நீ
தோளு யர்த்தி வாடா!
நாட்டைக் காக்கும் வீரா - உனது
நாளை எண்ணி வாடா!
வீட்டை மாற்றி வந்தாய் - இந்தக்
காட்டை மாற்றி நொந்தாய்.
கேட்டை எண்ண மாட்டாய் - இது
கீழ்மை அல்ல வோடா!
போட்ட சட்டம் மீறி - நீயும்
போன தில்லை மாறி.
ஊட்டம், உயர்ச்சி அற்றாய் - மண்ணில்
உணர்வி ழந்து நின்றாய்!
கூட்டு கின்ற துன்பம் - இனிக்
குறைக்க வென்று கருதிப்
பூட்டப் பட்ட உன்றன் - மூளை
புலர வென்று வாடா!

வெள்ளை யவனே உன்னை - நீ
விரும்பி டாத போதும்
கொள்ளை யனாய்க் கூட்டி - இங்குக்
கொண்டு வந்த டைத்தான்.
உள்ள வெள்ளை யோடு - நீயும்
உண்மை தேடி வந்தாய்;
கள்ளை உண்ட தொப்ப - வந்து
கண்கள் மூடி வாழ்ந்தாய்.
பிள்ளை குட்டி பெற்றாய் - மலை
பெருத்த குடும்பி ஆனாய்!
பள்ளம், மேடு கொண்டே - உன்றன்
பாதை ஓடும் இன்றும்.
அல்லல் அதிகங் கொண்டும் - அதன்
அர்த்தங் கண்ட துண்டோ?
சொல்லைச் சிறிது கேட்டு - நீயுன்
சோர்வு போக்கி வாடா!

‘நாடு கடந்து சென்றால் - மிக
நான்குஞ் சேர்வ துண்டாம்;
ஓடித் தேடு’ கென்றார் - உடன்
ஓடி யோடி வந்தாய்.
நீடு புகழின் தமிழன் - அதி
நேச பயணஞ் செய்து
கூடு பொருளைக் கொண்டான் - இது
கும்ப கர்ண உண்மை!
வீடு மாறி நீயும் - அன்று
வீரத் தோடு வந்தாய்;
வீடு மீண்டும் இன்று - சேர
விந்தைக் காலங் கண்டாய்!
‘பாடு பட்டுச் சிறிதே - கையில்
பணத்தி னோடு வருவான்;
கேடு நீங்கும்’ என்றுன் - வீட்டில்
காவல் காத்து நிற்பார்!

கையில் என்ன வைத்தாய்? இன்று
கடலும் தாண்டிப் போவாய்!
பையில் ஒன்றும் இன்றிச் - சென்று
பார தத்தை அடைந்து
‘மெய்யில் மடியில் இல்லை’ - என்று
வெறுங்கை வீசி நின்றால்
ஐயம் இன்றி உன்னை - அவர்
‘அழகின் இலங்கா புரியில்
செய்து நின்ற தென்னை? - மடி
சேர்த்த தென்னை?’ என்பார்.
வைய மென்ன சொல்லும்? - நீ
வாழ்ந்த கதைகள் கேட்கும்.
நைய உன்றன் உள்ளம் - அது
நான்குங் கூறிச் சிரிக்கும்.
கைய கன்ற தோழா - நீ
கண்கள் திறந்து வாடா!

[தாராளமானோர் தாயகம் அகன்று வேளையில்]

மலை

நடுநாட்டில் மட்டும்
ஏன்
நலிவில்லா
இத்தனை மலைக்குவியல்கள்?

நித்திரை உழைப்பின்
கும்பகர்ணத்துவமா?
நீம்மதியை விற்றுப்பெற்ற
புதையற் கோபுரங்களா அவை?

அன்றேல் -
உழைப்பாளிகள்
நிலப்பாயில் குப்புறக்கிடந்து,
செய்மதியாய் மாறிவிட்ட
சம்பளத்தை எண்ணித்
தேம்பியதால் உண்டான
விரக்திக் காற்று
விம்மிப் புடைத்து
அழியா வரம் பெற்று
நிலைகுத்தி நின்று விட்டனவா?

நாட்டின்
முழுகெலும்புக் கணுக்களில்
கூன்கள் விழுந்து விட்டனவா?

மலையகத்தின் எரிமலை

ஆத்திரத்தின் உணர்ச்சியெல்லாம் அடித்தளத்தில்

அடக்கித்தான் வைத்துள்ளோம்; அதற்குண்டாய
பாத்திரத்தில் அதுவந்து வெடிக்கும்நாளைப்

பார்த்துள்ளோம் விழியிரண்டைப் பாதைவைத்தே.

மூத்திருந்து முழுதான கருத்தைச்சொல்ல

முன்னவராய்த் திரண்டுவரும் மூர்க்கத்தோரே!

நாத்திருந்தி நல்வார்த்தை நவிலும்நாள்கள்

நானிலத்தில் இனிமேலும் நண்ணிடாவோ?

‘அறிவிலிகள்; ஆட்டினது மந்தை; பேய்கள்;

அஞ்ஞானம் நிரம்பிவழி ஆத்மக்கூட்டம்;

மறைநெறிகள் சிறிதறியாக் கூலிக்கோவை;

மானிடரென் றுருவெடுத்த மாக்கள்; பேச்சிற்

கறைசெறியக் குறிகொண்ட கூகை; தோட்டக்

காட்டான்கள்; கழுதையினம்’ என்றிங்கேயே

குறைகூறிக் கொக்கரிக்குங் கோலத்தாரின்

குணமெத்தக் கண்டறிந்தோம்; வெடிக்குமோர்நாள்!

வேறு

‘மலையகத்தில் அறிஞரிலர்; கவிஞரிலர்; கலைஞர்,

மொழிப்பிரியர், முழுநாட்டார், முன்னோடி என்போர்
தொலையகத்தில் இருந்திடலாம்; தொழிலகத்தில் இலரே!

தொட்டதற்கும் அவர்வேண்டா; யாமுள்ளோம்’ என்று
கொலையகத்தில் வாழ்ந்துவருங் கொள்கையமை சிலக்

கொடுமைவழி வந்தசில கோபுரத்துப் பேச்சைக்

கலையகத்தில் புகுத்திவருங் காருணியக் கோலங்

கண்டுமனம் பரிதவித்துக் கலங்கித்தான் உள்ளோம்!

வேறு

வானத்தில் இருந்துவந்த வடிவத்தோரே!

வடிவத்தே நிறைந்துவந்த மானத்தோரே!

மானத்துச் சிறந்துவந்த மச்சுள்ளோரே!

மச்சுள்ளோர் என்பதனால் மானங்கெட்ட

சாணத்துப் பேச்சுகளைச் சரமாய்க்கோத்துச்

சாடுவதென் இழிவமர்த்தி மலையோர்மீதே?

ஊனத்தே வந்ததுதான் உலகம்; நீவிர்

உருவத்தில் வந்ததுவும் ஊனங்காணும்!

தேயிலைபோற் செல்வங்கள் பலவாய்த்தேடித்

தீவினர்க்கே வாழ்வளித்த எம்மையன்று

‘போயலகார்; பொன்னிலங்கை அவர்க்காம்’ என்று

பொல்லாத மொழிபகர்ந்த பொறுப்பின்கூட்டம்!

நாயகனாய் மாறுதற்கு நாயேன்வேண்டும்?

நரகத்து வாடைகளை வீசந்துன்பம்

நோயிலையேற் பிறிதென்ன? நொந்தோமுள்ளம்!

நொறுக்கிடவே ஆத்திரந்தான் அடித்தளத்தில்!

சாத்திரத்திற் சொல்லுகின்ற சரித்திரங்கள்,

சரித்திரத்தில் வெல்லுகின்ற சாத்திரங்கள்

பார்த்திருக்கும் உம்முடனே யாமும்கண்ட

பாருண்மை நிலைத்துவிடும்; பார்ப்பீர்நின்றே.

வேர்த்திருக்கும் எம்முள்ளம் வெந்துவந்து

விளையாடும்! வேண்டா! நீர் விடாதுபோனால்,

ஆத்திரத்தின் உணர்ச்சியெல்லாம் அடித்தளத்தில்

அடக்கித்தான் வைத்துள்ளோம்; வெடிக்குமோர்நாள்

அடைப்பிட்ட கலசத்தே ஊழித்தீயை

அடக்கியது போலத்தான் அமைந்துவிட்டோம்!

படைப்பிட்ட இறையவனின் பாசத்தாலும்

பதருது நின்றிருந்தோம்! ஆலினியும்

இடைப்பட்டால், எம்மவரை இழித்துப்பேசி

இருந்துண்ணற் கிடங்கொண்டால், கூறிவிட்டேன்,

உடைப்பிட்ட அணையின்நீர் மலையின்தீயாய்

உருவெடுக்கும்; உமையழிக்கும்; எமையுஞ்சேர்த்தே!

உண்மைக்கு நச்சு நா

என் அரண்மனை -
லயம்!

உங்கள் புறக்கூடுகளோ
'ஸ்கீம்'!

என் பற்றுச்சீட்டு -
கூலிக்காரன்!

உங்கள் பிரஜாவுரிமையோ
ஸ்டாஃப்!

நாவுக்கரசன் கையிலென்றால்
அதன்பேர் -
உழவாரம்!

என் கரம் பட்டதனால்
இதன் பேர் -
'சொறண்டி' யா?

நாங்கள் -
யாரைச் சுரண்டினோம்?
நாட்டின்
வறுமைப் பாசான்களைத்தானே?

உங்களின் முதுகெலும்பாக இருந்தும்
நான் -
நாயெலும்பை நக்குவதால்
யாருக்குத் தலைக்குனிவு?

மலையகப் பெண்மை

கண்ணகி, சீதை என்று
கனிவளர் பெண்மை தன்னை
விண்ணுறும் தெய்வம் ஆக்கி
வீரத்துத் தமிழோன் அன்று
கண்ணனைக் காத்துப் போற்றிக்
களிப்பினற் கவியும் செய்தான்.
புண்ணெனச் சீழே புரைந்து
போனதே அந்தப் பெண்மை!

காலையிற் கொதித்து வீட்டுக்
கடமையும் கணவன் பிள்ளை
வேலையும் மலைபோற் செய்து
வேதமாய் மலைமேல் தாவி
நாளெலாம் கருகி ஆய்ந்து
நண்பகல் மட்டும் ஓய்ந்து
மாலையில் வீட்டை நாடி
மனைவளம்! மர்ம யாகம்!

ஆலையில் இவளே கருப்பம்!
அல்லலாம் அனலிற் காய்ந்து
மூளியாய் முப்பத் தைந்தாய்
மூச்சறும் இவளே பெண்மை!
கேலியா? கெடுதிக் காவர்?
கேட்பவர் தன்னை மாய்ப்பர்!
நூலுருப் பெண்மை இவளாம்!
நூதனம்! ஆண்மை நூறும்!

பெண்மையைக் கருவி ஆக்கிப்
பிழிந்துதான் பெருமை கொண்டோம்!
உண்மையை ஒளித்து வைத்தோம்!
உருப்படாப் பழமை பேசிக்

கண்முனல் அதனை வாட்டுங்

‘கருணை’யை எண்ணிப் பார்த்தால்

பெண்மையாற் பிறந்து வாழும்

பேடியே ஆணின் கூட்டம்!

இல்லையென் றுரைப்பாய் ஆகின்

எடுத்திடு சபதம் இன்றே!

வல்லநீ தனித்துழைத்தே

வளத்தினைப் பெருக்கிக் காட்டே!

அல்லலைப் பிறர்தந் தாலும்

அதனையும் எதிர்த்து நிற்பாய்!

இல்லையேற் பெண்மை காக்கும்

‘இளந்தொழில்’ ஈட்டித் தாராய்!

பிரஜாவுரிமைத்தூது

காற்றே, காற்றே! கூற்றுவன் வந்தால்
தோற்றிடுங் காற்றே! தோற்றிடும் முன்னர்
தோலெனப் போன தோட்டத் தானென்
வாலென வந்து வதங்கிய மனைக்குத்
தூதொன்று போகத் துணைவா காற்றே!
யாதென்று கேளாய்! ஆண்டுமுப் பதுவாய்ப்
பிரஜா வுரிமைப் பிசாசத னாலே
அரசினர் தொழிலோ அதுபோன் றென்றோ
கிடைக்கா ததனாற் கீழாய்ப் போனேன்.
அடைக்கோ ழியைப்போல் அற்புத மாகவே
அங்கும் இங்கும் அனர்த்தியும் படுத்தும்
பங்குச் சோற்றில் பலநாள் கழித்தேன்.
சிறிய வயதிலே சிற்சிறு நோய்கள்
பெரியவாய் மாறிய பீடையி னாலே
உடலை வருத்தி உழைப்ப தொழிக்கக்
கடலை தின்று கற்றேன் வளர்ந்தால்
நல்ல தொழிலினை நத்தலாம் என்றே.
செல்ல நினைவுகள் சீரழிந் தனவே!
உரிமை இல்லா உரிமையி னாலே
நரியைப் போலும் நடித்திட லானேன்.
பெற்றார் செய்யாப் பெரும்பிழை அதனாற்
பொற்றா வியினைப் போட்டேன் இவட்கு.
காலங் கரையக் காளையர் மூவரும்
ஓலம் வைத்தற் கொருத்தியும் பிறந்தனர்.
இலக்கியத் துள்ளம் இருந்தத னாலே
சிலச்சில கோத்துச் சிறுகதை, கவிதை,
கட்டுரை எனப்பல கறைகளைச் செய்தேன்.
பெட்டிஷன் எழுதியும் பிழைத்தேன் சிலநாள்
தொழிலா விகளின் துணைவனென் றிருந்து
வழிபல பேசி வாங்கியும் உண்டேன்.
சூப்பர் வைஸர், சுண்டல் பிஸ்னஸ்,
ஷாப்பில் சேல்ஸ்மன், சமீதிங் தரகென

பூமித் தொழில்களின் புத்தே ஜண்டாய்
நாமம் ஆயிரம் நன்றாய் இட்டேன்.
ஒன்றுமே வழியாய் உறவே இல்லை.
நன்றாய்த் தனித்த நாட்டுப் பள்ளியில்
வாத்தியார் வேலை வாவெனச் சொன்னது.
கூத்தாய் ஆடியும் குறைந்த வரவே!
போதுமா மனைக்கு? போதாக்காலமே.
சாதமா உண்பேன்? சந்தியே சிரிக்குமே!
நல்ல காலமாய் நமது மாமனார்
பிள்ளைகள், மனைவியைப் பரிந்து பார்க்கிறார்.
இருந்தும் பொருந்தும் எத்தனை நாளிது?
வருத்தம் ஒழித்தேன்; வராதா காலமும்?
அடியேன் மாதம் ஒருமுறை போயென்
பிடியெனும் மனைவியைப் பிள்ளைகள் தம்மைப்
பார்த்து வருவேன் பத்தைக் கொடுத்து!...
வேர்த்து வடிந்த வேலையன் எனக்கோர்
அருமைச் சேதி அண்டி வந்தது:
“உரிமை கோரும் ஒவ்வொரு வருமே
சிறிமா - சாஸ்திரி சிலாக்கியத் தாலே
பெருமை உறலாம்; பிறந்த பூமியில்
தொடரலாம்; அன்றேல் தொலையலாம் பாரதம்!”
பிடரி நிமிரப் பிறந்த பூமியில்
வாழத் தானியான் வரைந்து தொலைத்தேன்!
ஆழத் தறிவால் அரசினர் வேலை
ஒன்றைப் பெறலாம், உயரலாம் என்று
வென்றிக் குரலில் விடைத்துத் திரிந்தேன்....

அந்தோ காற்றே! ஆகாயக் காற்றே!
வெந்தேன் உள்ளம்; வெறித்தேன்; வெடித்தேன்!
பிள்ளைகள் அணைத்துப் பெரியன நினைத்தே
அல்லலில் வாடும் அகமுடை யானைக்
காற்றே, நீபோய்க் காற்றாய்க் கண்டு
சாற்றுக இதனை; சங்கடம் எனக்கோ:
‘எட்டாம் ஷரத்தின் இழிந்த பிரிவால்
தட்டப் பட்டது தங்கள் உரிமை’
என்றொரு கடதாசி எனக்காய்
இன்றுதான் வந்ததென் றியம்புக, காற்றே!

[பலருடைய உரிமைகள், சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின்
எட்டாம் ஷரத்தின் ஓர் உபபிரிவால் தட்டப்பட்டபோது.

எங்கபோற?

அடப்போடாப் பேப்பயலே!
அக்குறும்பு செய்யாதா!
படப்போற பாட்டயெண்ணிப்
பக்குவமா நடந்துக்கடா!
அடுத்தலுட்டு அம்மாசி
ஆறுமாசஞ் செறயிலயே
படுத்துப்புட்டு வந்தானே,
பாத்துக்கூட அறிவில்லையா?
யாருயாரோ சேந்துகிட்டு
ஆ ஊன்னு கத்திக்கிட்டு
ஊரூராக் கூட்டம் போட்டுன்
ஓயாம சுத்திக்கிட்டு!
கூறுகெட்ட மடப்பயலே
கூடிக்கிட்டு நீயுமாடர்
சோறுகீறு திங்காம
சோம்பேறி ஆகப்போறே?
படிச்சவங்க ரொம்பப்பேரு
பளபளன்னு ரோட்டுரோட்டா
படிச்சவங்க சங்கமுன்னு
பயாஸ்கோப்பு காட்டுறங்க!
படிக்காத நீயுமாடா,
பாவியென் பயமவனே,
பொடிகூட இல்லாத
போக்கிரிங்க னோடசேர்ந்து
ரவுனடிச்சிச் சாகப்போறே?
ராவுராவா யாருயாரோ
அவுங்கவுங்க பெரியவுங்க
ஆகணும்னு, ‘எளகங்களே!
நாமள்ளாஞ் சேந்தாத்தான்
நாயமெல்லாங் கெடைக்கு’ முன்னு
சோம்பானம் போட்டுக்கிட்டுச்

சூதுவாது பேசுறாய்ங்க!
 என்னுன்னு அவுங்கள்ளாம்
 எளசுங்கள மனந்திருப்பிப்
 பின்னால வச்சிகிட்டா
 பாக்கிறவன் பயந்துகிட்ட
 ராசாங்கப் பெரியவேல
 ரகசியமாக் குடுப்பானும்!
 கூடாம சொயநலத்தக்
 கொள்கையின்னு சொல்லுங்க!
 உத்தியோகம் பெருசாபார்த்து
 ஒண்ணுமட்டுங் கெட்ச்சிச்சின்ன
 பத்துயோகம் பண்ணுனாலும்
 பாத்துக்கொஞ்சம் சிரிக்கமாட்டான்!
 பேப்பரெல்லாம் படிக்கிறீயே,
 பெப்பெப்பேன்னு பேசுறீயே,
 கோப்புறேட்டிச் சிகிரெட்டக்
 கொள்ளிவச்சி எரிக்கிறீயே;
 இதக்கொஞ்சம் எண்ணிப்பாக்க
 ஏண்டாப்பா மூளை இல்ல?...
 கதக்கணக்கா நெனைக்காத;
 காரணமாத் தாஞ்சொல்றேன்!
 உருப்படியா ஏதாச்சும்
 ஒழைக்கிறத வுட்டுப்புட்டு
 நெருப்பெட்டிய தூக்காத!
 நாலுபக்கம் நல்லாஎண்ணி
 நல்லபேச்சாப் பேசப்பாரு!
 நல்லதையே செய்யப்பாரு!
 இல்லாட்டி ஊட்டுக்குள்ள
 இருந்துப்புடு!... எங்கபோற?

ஆயுட்காலக்கைதி

பட்ட துயரங்கள் பார்பிளக்கும் - பட்டுமென்ன?
 எட்டாக் கிளைத்தேன் எனக்கிலையே - எட்டுமெனில்
 கெட்ட கனவாகுங் கீழ்வாழ்வு - கெட்டாலோ
 விட்டுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருப்பேன் - விட்டதில்லை;
 பட்ட மரமெனவே பாடுகிறேன் - பட்டவெனை
 வெட்டி விறகாக்க வெட்டியிலன் - வெட்டிப்பொய்ப்
 பட்டம், பதவியெனைப் பாவமெனும்! - பட்டவற்றின்
 நடடக் கணக்கறியும் நாடு!

தம்மொழியோ வேறென்றோ தம்பிடிக்கும் - தம்மிலிலா
 அம்மணியர் பல்லோர் அயல்நாட்டில் - அம்மணித்துச்
 செம்மணிகள் வீசிச் செடிலடைவர் - 'செம்புமணி
 இம்மண்ணில் உண்டோ'வென் றிட்டுரைப்பர் -

இம்மண்ணில்

மும்மொழியும் வாய்ந்தமுழு மூடனியான் - மும்மொழியின்
 செம்மை அறிந்தென்ன சீரிலையே - செம்மாந்த
 வெம்மைப் பொறுமையென விள்ளாதீர் - விம்மிமனம்
 உண்மையிதோ தந்தேன் உமக்கு!

வெட்கம் தலைகுனியும்; வேறுலகே - வெட்கமுறும்;
 சொர்க்கம் நமதுமண்ணே! சோம்பரின்றிச் - சொர்க்கமிதில்
 கக்கல் முதலாகக் காலாட்டும் - கைக்குவந்த
 எக்கெட்டிவ் வேலைவரை ஏற்றிழிந்தேன் - எக்காலும்
 திக்கெல்லாம் தேடித் தொழில்மறந்தேன் - திக்கிழுக்கிப்
 பக்கத் துணையின்றிப் பாட்டிழந்தேன் - பக்கமெலாம்
 நிற்குஞ் செலவினத்தால் நான்மயங்கி - நிற்கின்றேன்
 வக்கில்லாப் பேயாய் வளர்ந்து!

நீண்ட குடும்பத்தை நிர்வகிக்க - நீண்டவறிப்
 பூண்ட விரதத்தின் பூண்டழியும் - பூண்டழிந்தால்
 'கூண்டோடு கைலாசம்' கூலிதரும் - கூண்டெடுத்துத்
 தூண்டிற் புழுவாய்த் தொலைவதுவா? - தூண்டுமனம்

‘மாண்டு மடிக’ வென் மாய்கிறதே - மாண்படைய
வேண்டும் நிலநீச்ச வீடுபிற - வேண்டுமெனில்
தாண்டிக் கடல்போகத் தான்வேண்டும் - தாண்டிவிடின்
ஆண்டோர் இரண்டுக்குள் ஆள்!

சொற்போர் தொடுத்துள்ளேன் சொப்பனமாய் -
சொற்கென்ன!

மற்போரோ, வீண்சாவோ; மர்மந்தான்! - மத்தியகீழ்
அற்புதமாம் எண்ணெய்நாட் டாவலது! - அற்பமெனக்
கற்பனைகள் மிக்கெடுத்தேன்; கானலிவை - கற்புடைய
நற்கதியும் இல்லை; நலமுமிலை - நற்புதுமை!
முற்பாட்டன் என்பானோர் முட்டாளே! - முற்றுமினிப்
பொற்காலம் பூக்கும் பொழுதிலையே! - பொற்றிறப்பாய்
நற்கடவுச் சீட்டோர் நகைப்பு!

★

பிரசவம்

இளவரசப் பூவைக்கு
இடுப்பு வலியாம்!
மலர்கள் -
மெதுவாகவே அசைகின்றனவாம் -
காற்றும் தென்றலானதால்.
கதிரியக்க உலகம்தரும்
விஞ்ஞானச் செய்தியிது!

உழைத்துழைத்து வயிறுவளர்த்த
குறிஞ்சிப் பூவாள் -
தன் குழந்தையைத்
தனக்கே பிச்சையாக்கிக் கொள்ள
மருத்துவக்கை ஏந்தினால்
நிகழும்
தர்மவிழா இதுதான்:-

‘தோட்டத்துப் பூவுக்கும்
தோலுறவா?
அவளை -
ட்ராக்டரில் ஏற்றிப்போ!’

★

[இளவரசி டயானாவின் முதற் பிரசவ வேதனையில்]

தம்பீ, மலையாண்டி!

தம்பீ, மலையாண்டி! தவறா நெனைக்காதே!
 ரொம்ப நாளானான் யோசிச்சுத் தாஞ்சொல்றேன்!
 ஒங்க குடும்பத்தல ஒருத்தன்தான் நானும்னு
 தங்க மனசோட, தம்பி, இதக்கேளு:
 சம்பளத்த எடுத்தொடன சாராயங் குடிக்கப்போற.
 அம்பதுக்கும் நூறுக்கும் அழகழகா ஷேட்டுவாங்கிப்
 பொம்பளைங்க பாக்கணும்னு போட்டுக்கிட்டுத் திரிஞ்சிவாற.
 நம்பள்க்கிது லாபமின்னு நல்லாகொஞ்சம் யோசிச்சியா?
 'என்னடாப்பா, கணக்கப்பிள்ளை என்னென்னமோ
 ஒளர்றானே' ன்னு
 எண்ணும எண்ணிப்பாரு; எம்பேச்சு அப்பபுரியும்!
 சிகிரெட்டு என்னன்னு சீந்தாத காலத்தில
 சிகிரெட்டு யாவாரிங்க சிலுசிலுன்னு, கமகமன்னு
 செஞ்சிவந்து எல்லாருக்கும் கம்மாவே குடுத்தாம்பா!
 அஞ்சாறு பொகச்சப்புறம் அதுக்கே அடுமையாகி
 இன்னைக்கு சிகிரெட்டு இல்லேன்னு ஐயோங்கிறோம்!
 அன்னைக்கே இப்படித்தாம்பா அரசாண்ட வெள்ளக்காரன்
 தோட்டத்து ஆளுங்களைத் தோப்புக்கரணம் போடவைக்க
 ஊட்டமான சரக்குன்னு ஒவ்வொரு தோட்டத்தலயும்
 சாராயம், கள்ளன்னு சந்தியெல்லாம் தவறணையா
 பாருபாரா கட்டிவச்சிப் பழக்கத்த உண்டாக்கினான்!
 அதக்குடிச்சி நம்பஜனம் அறிவழிஞ்சி, அடுமையாகிப்
 பதபதச்சி ஒழச்சகாசப் பழாக்கிப் பாழாகி,
 மறுபடியும் மறுபடியும் மலையேறிப் பாடுபட்டு
 ஒருவழியுங் காணும ஓடாவே தேஞ்சாங்க.
 நம்பள அழிக்கவந்த நாசகார போதைக்குச்
 சம்பளமே பத்தாதே!... தம்பீ, வெளங்குதாப்பா?...
 ஒங்க குடும்பத்தில உள்ளதே நாலுபேரு.
 எங்க குடும்பத்தில இருக்கிறதும் நாலுபேரு.
 நீங்க நாலுபேரும் நெதம்வேல செய்யிறீங்க
 தூங்கவொரு கட்டிலிருக்கா? துப்பட்டி ஒண்ணிருக்கா?
 இருவதாம் தேதிக்குள்ள எங்கெங்கயோ கடன்வேற!

இருநூறு வச்சாலும் எண்ணூறு சம்பளம்.
 தங்கச்சி ஒருத்தியும் தலைதூக்கி நிக்கிறாளே!
 தங்கத்தில ஏதாச்சும் தப்பித்தவறி உண்டாப்பா?
 எனக்குள் சம்பளம் எண்ணூறு ரூபாதான்.
 மணிக்கூடு, பண்டபாத்ரம், மரியாதயா நாலுசாமான்
 எங்கவீடல இருக்குப்பா, ஏன்ஒனக்கு முடியாது?
 திங்கவுமா, டிஷேட்டோட திரியவுமா கெடந்தோம்னா
 யாருப்பா நம்பளையும் ஆளுங்கன்னு மதிப்பாங்க?
 பாருப்பா கொஞ்சம் பட்டணத்து ஜனங்களையும்.
 அறுநூறே எண்ணூறேதான் அவங்களுக்குள் சம்பாத்தியம்.
 சிறுநீரு கழிக்கக்கூட சில்லறதான் வேணுமங்க!
 வெறகு, தண்ணி, வீடு, வேலைக்குப் போகவர -
 செறகு மொளச்சாப்பல செலவுக அவங்களுக்கு.
 இருந்தும் அவங்களளாம் எவ்வளவு நல்லாருக்கா?
 இருந்தா அந்தப்புத்தி இந்தக்கஷ்டம் நமக்கேம்பா?...
 சாராயம் வேணுங்கல்ல; டிஷேட்டும் வேணுங்கல்ல;
 ஆராய்ஞ்சி பாக்கச்சொல்றேன்; அப்பத்தான் புரியும்பா!
 வாழயடி வாழயாவே வாழாம கெட்டுட்டோம்.
 நாளைக்காச்சும் வாழணும்னு நாமஎண்ணக் கூடாதா?
 வேலைவிட்டு வந்தம்னா வேறவேலை இல்லியாப்பா?
 நாலஞ்சி பேருசேந்து நல்லகார்யம் செய்யேலாதா?
 லயம்லயமா போயிநின்னு, ராவுராவாக் குடிச்சிகிட்டு,
 பயாஸ்கோப்பு பாத்துகிட்டுப் பாழாகிப் போனம்னா
 எப்பத்தான் முன்னேறி எந்தப்பக்கம் நடக்கப்போறோம்?
 துப்பரவா இருக்கணும்னா தூசியில திரியலாமா?
 நாலுகாச இருந்தாத்தான் நம்பளயும் மதிப்பாங்க.
 நாலுபேரப் பாத்துங்கூட நாமள்ளாம் திருந்தலென்னா
 நாலுகாலு ஜீவன்களும் நாமளும் ஒண்ணுதாம்பா!
 காலம்போற போக்கப்பாத்துக் கவனமாப் பொழச்சாத்தான்
 தோட்டத்து ஜனங்களுக்குத் தொல்லபோயி நல்லதாகும்.
 போய்ட்டுவா, மலையாண்டி! புத்திகடன் குடுக்காத!

கணக்குப்பிள்ளை புலம்புகிறார்

ஜெனறல் கேப்பீ' யென்ற செல்லத்துப் பேரோடிங்கு
ஜென்மமிதை எடுத்துவிட்டேன், ஜெகமே!
என்னைத்

தினறல் கேப்பீயென்று திக்கெட்டுங் கேட்கும்படி
திருவாய் மலர்ந்தருளித் திட்டு!

'வட்டார்யூ டீயிங்?' என்று வந்துகடுப் பார் 'பீ.டி';
வருவார் அவர்போக எஸ்.டி.. பின்னர்
'வட்டார்யூ சேயிங்?' என்று வளைந்த சிவப்பெழுத்தில்
வணக்கம் கேட்டிடுவார் 'புக்'கில்.

'கோர்ஸ்ஸீப்ஸ் வெரிமச், அண்டு ஸ்டால்க்ஸீப்ஸ்
ஃபுன்வை?' என்ற
குறிப்புடனே ராக்கெட்டை அனுப்பும் 'டீ.எம்.'
'ஸார்'கள்பல போட்டென்ன 'சம்திங்'வழி
செய்தென்ன;
'டஸ்ட்'டாய் ஊதிடுவார் என்னை!

'டோட்டல்மிஸ் டேக்' என்றும் 'தோட்டமுமேன்
லொஸ்' என்றும்
தொகையாகக் கேட்டெழுதும் 'சீஃப்' பும் சீராய்ச்
சாட்டையடித் தெண்டங்கள் தவறாது மாதமெலாம்
ஜமாய்த்திடுவார் நானென்ன செய்ய?

'கணக்குப்பிள்ளை நீதானே கா' ணென்று தொழிலாளர்
கத்தியொடு முன்வந்தென் கழுத்தைத் தேட,
எனக்குப்பிள்ளை யாகினவர், என்மனைவி, சுற்றத்தார்
'ஏனிந்த வேலை, சீ' என்பர்!

கடுகடுக்கும் பீடி, எஸ்.டி, கட்டியனுப்பும் டீ.எம்ஸ், ஆஃபீஸ்
கிடுகிடுக்கும் ஸீஸீஸ் மற்றும் லேபரர்ஸ்
குடுகுடுக்கும் கணக்கெனைக் குத்தியுயிர் கொல்வர்! நீ
குருடனும் எனைப்பார்த்துக் குரை!

முன்பிறப்பிற் செய்தவினை மூண்டுவந்தே என்னையொரு
முழுமுட்டாள் கேப்பீயாய் முடித்த துவோ?
மண்பிறப்பில் இனியோர்நாள் மலையுத்தி யோகஸ்தனாய்
மாறாமல் நான்வாழ வாழ்த்து!

பீ.டி. == பெரியதுரை
எஸ்.டி. == சிறியதுரை
டி.எம். == டீமேக்கர்
ஸீ.ஸீ. == பெரிய கிளார்க்.

கலல்றை நிலவு

அமைதி நிலவே!

உனக்கு மரணதண்டனையை
விதித்தது யார்?
எந்த நியாயத்துக்காக நீ
போராடப்போய்
எந்தச் சர்வாதிகாரி,
எத்தனை வாக்குகளால்
உன்னைக் கொன்றான்?

அல்லது நீயே
தற்கொலை செய்து கொண்டாயா?...

கோடிக்கணக்கான மெழுகுவர்த்திகளை
வான இடுகாட்டில்
உன் கல்லறைக்கப்பாலும்
நட்டு வைத்து
இரவிரவாக உனக்காக
மௌனஞ்சலி செலுத்துவது யார்?

கல்லறை கட்டும்
நீ
உயிர்த்தெழும் வித்தையை
யாரிடம் சுற்றுக்கொண்டாய்?
இறந்துபோன கவிஞரிடமிருந்தா?

யாருடைய நன்மையை வேண்டி
நீ
மாதத்தில் ஒருநாள்
பூவுலகை நோக்கிக்
கறுப்புக்கொடி காட்டுகிறாய்?
எங்களுடைய

ஊதிய உயர்வுக்காக
நாளாந்தம் நாங்கள்
கறுப்பு வாழ்க்கை பிடிக்கிறோமே,
அதை ஆதரித்தா?

கீற்றுக் கீற்றாய்க் குமுறி
மாதத்தில் ஒருநாள் மாத்திரம்
மனக்கடல்களைப்
பொங்கவைத்துச் செல்கிறாயே,
எங்கள் பிரதிநிதிகள்
வாக்குறுதிப் பணிக்கட்டிகளைச்
சுமந்து வரும்போதா?

உன் வீண் பிரயத்தனத்துக்காக
அவ்விரவில்
மெழுகுவர்த்திகள்
வெளுப்படைந்து விடுகின்றனவே!

எங்களைப் பிரதிபலிப்பதற்காகவா
நீயும்
ஒரு புதிராகத் திரிகிறாய்?

எம்மைப் பொறுத்தவரையில்
நீ
கறுப்புக்கொடி காட்டும்நாளும்
மனக்கடல்களைப்
பொங்க விடும் நாளும்
ஒன்றுதான்; ஒன்றேதான்!

மலைப் பள்ளி எழுச்சி

நேற்றல நூற்றைம்ப தாண்டுகள் முனமே
நோயற நீயிங்கு நோற்றிட வந்தாய்.
கூற்றுள கொடுமையின் நாட்டிலும் வாழும்
குருடென நீவந்து நோய்பிரி தேற்றாய்.
சாற்றுவ தெல்லாம் கவிதை என்றிடல்
சரியல; நீசிறி தெண்ணுவ தாற்றாய்.
மாற்றுள வாழ்க்கைநீ மீட்டிடல் வேண்டும்;
மலைமக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

யாரெது கூறினும் ஆய்ந்திடல் அற்றாய்;
யாவுமே நலமெனத் தலைசாய்ந் தகல்வாய்;
சீரிதைப் பெருமனம் என்றுநம் மூத்தோர்
செப்பினர்; அவர்வழி செல்கிறாய்; ஆனால்
பாரிதில் தீதாம் பழிகொளும் மகனே!
பயப்பேய் என்றெமைப் பிறர்பொருள் செய்தனர்!
போரிடத் துடித்தெழு 'பெருமனம்' வீழ்த்தி!
பொன்மக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

படித்திடப் பலவாய்ப் புலர்கலை உளவே;
படித்திடல் வீணெனப் பகர்தலும் அறிவோ?
அடித்தளம் இலாவில் வாணவப் பேச்சை
அடித்துநீ வீட்டி ஆவன செய்வாய்!
வெடித்தெழல் வேண்டுமே வேதனை களைய!
வெற்புறு தோழா! வெற்றிகள் சூடவோ
இடித்திடல் வேண்டுமே ஈனச் செயல்கள்!
இளமக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

அரசியல் இலாவோர் அந்நியர் நாமெனும்
அடுமொழி வேண்டா; அஃதுணர்த் திடுவோம்!
சிரகினில் நாட்டிதன் செம்பொருள் செய்யும்
செயலுள தென்றும் ஜெகமுணர்ந் திட்டும்!

தரிசினிற் காய்ந்தே தாயகஞ் செய்த
தகைமையும் சாற்றித் தடந்தோள் புடைக்க
முரசிடல் வேண்டுமெம் மெய்யன் பின்னே!
முழுமக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் கரிவளர் இருளைக்
கதறிடச் செய்தது காலமாம் இரவி.
எண்ணிலும் இயலாக் காலமாய்த் துயின்றாய்
எழுந்திட வேண்டுமின் செயல்பல சேரவே.
இண்ணெனக் கதிர்ச்சுடர் எவரது முன்னும்
எழுகெனக் கூவுதல் எழுவந் தறிவாய்.
எண்ணினைந் தோவெண் ணெய்நனைந் தோதான்
எழுகெழு கெழுமக நீ; எழுந்திடு வாயே!

நாளது முதலாய் எழுகெனக் கூறி
நாட்டுள பாவலர் நலிந்திடல் பாராய்.
கோளது நிலவில் கொடிநடுங் காலம்;
குறியறத் துயில்வதோ கொல்! முதற் பாவம்!
தோளவை நிமிர்த்தித் துணிவுறல் விடுத்துத்
துயிலுவ தேனோ? துணையிலா மகனே!
ஆளவும் மீளவும் வாழவும் வேண்டும்!
அருமக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

பற்பல வழிகளிற் பணந்தனைத் திரட்டும்
படைமுத லாளியர் பரிவுடன் நின்னை
நற்பலன் பெற்றிட நாடிடல் வேண்டும்;
நாளிர வவரிடம் நீசெலல் துன்பம்.
அற்புதம் இதனைநீ அழிவறப் பெற்றுளாய்;
அஃதுணர்ந் தாலுளம் அஞ்சுதல் விடுப்பாய்.
சொற்பல வீசுவ தேனடா, மேலா?
சோர்வற நீபள்ளி எழுந்திடு வாயே!

உழைப்பிலா துலகினை உணர்ந்திடு வாயா?

உழைப்பினில் நீயந் நிலைமறந் தாயா?

அழைப்பிலா துற்றிவண் ஆற்றதல் விட்டே

அழகறத் துயில்வதன் ஆத்திரம் என்னே?

உழைத்திடல், உண்டுந் துறங்குதல் என்பவோ

உயர்மினி தன்பிழைப் பென்றென லாமோ?

பழிப்பிணி மாந்தரென் றயல்சொலக் கேட்டும்

பதைத்திலை யோ, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

பிரட்டினிற் காலையிற் பிந்திட மாட்டாய்;

பிடியுண வின்றியும் உழைத்திடல் கோடாய்!

முரட்டிடர் தோன்றிய தெழுகுவேர் அறவே!

முந்திட வா! இனும் முகங்குப் புறவோ?

குறட்டையும் கூதலும் கொன்றொழி, ஒழியோ!

கோமக னே, கதிர் கொன்றதவ் விருளை!

உருட்டுதல் வேண்டா! உடனெழு கெழுகவே!

உயர்மக னே, பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

மேட்டினில் எங்குமே மெய்ப்பகம் பயிர்கள்;

மேதினி எங்குமே மேலெழு மனைகள்;

நாட்டினில் எங்குமே நற்பணப் புழக்கம்;

நாவுளர் எவருமே நல்லுண வுண்பர்.

காட்டுதல் இவைவீண் கனவல, மகனே!

காணடா உரிமைகள் உனக்கிலை; மகிழ்வோ?

வார்ட்டிடும் துயர்ப்பனி போக்குதல் வேண்டி

வாழ்ந்திட வா; பள்ளி எழுந்திடு வாயே!

கண்காணிப் பிரசங்கம்!

என்னுப்பா ஏழுமல! எந்தப்பக்கம் போறதுக்கு?

சொன்னாக்கா கோவிக்காத! சொடலக் கங்காணிநான்

புண்ணுக்குத் திங்கலைடா! புதுச்சோறு திங்கிறவன்!

கர்நாக்குக் காரன்'னு கதைவேற அளக்காத!

உண்ண மலைஒனக்கு ஓசந்த பொண்டாட்டி!

அண்ண மலைஒனக்கு அப்பன்டா! செஞ்சுவச்சா

தட்டாம செஞ்சுக்கடா! தம்பி, ஒனக்குநல்லம்.

பட்டணத்துக் காரிகளைப் பாக்காத; உட்டுப்புடு!...

மச்சின்ன கடுதாசி மாசாமாசம் போடுறா?

உச்சிமலை மாமாவும் ஒழுங்காப் பேசுறா?...
நேத்து மொதஎனக்கு நெஞ்சத் தடுமன், பாரு!

ஊத்து மாதிரித்தான் ஊத்திக்கிட்டே மூக்கிருக்கு!...

ஈந்தியா போறதுன்னு எழுதிப் போட்டேன்' டா;

சேந்திச்சோ என்னுழவோ, சேதியும் தெரியலடா!...

கையோட நாளைக்குக் கருமதிக்கு வந்துப்புடு!

மைபாக்க நேத்துக்கூட வருவேன்' னு பாத்திருந்தேன்...

இன்னிக்குப் பேப்பர்ல என்னமோ ஒருசேதி.

அன்னிக்கு வந்ததம்பி அருமயா வாச்சிச்சி!

'தோட்டத்து ஆளுங்களே! தொழிலாளித் தோழங்களே!

மாட்டுக்கு மேலகேடா மானமத்துப் போனீங்களே!

கூடாது! ஏந்திரிங்க! கூடிவாங்க! சேந்திடுங்க!

வாடாம வாந்திடலாம்! வாங்க'ன்னு யாரோருத்தன்

பாட்டெழுதி இருக்கானாம்! பாத்துநல்லாச் சொன்னிச்சிடா;

ஓட்டுவாங்க வந்தப்பவும் ஓகோன்னு யாருயாரோ

தோட்டத்து ஜனங்கள்ளாம் துப்புக்கெட்ட

நெலசொன்னாக.

பாட்டப் பாத்ததம்பி, பலபேரு றைட்டருங்க

இப்பிடியே மிச்சமிச்சம் எழுதுறதாச் சொன்னிச்சிப்பா!

இப்பிடியே எழுத்தாளங்க எங்கபேரச் சொல்லிக்கிட்டு

ஓயாம எழுதிக்கிட்டே உத்தியோகம் பண்ணுங்களாம்!

வாயாறத் தம்பிசொல்லி வாயூறிப் போச்சிப்பா?

நல்லொரு பாட்டுத்தான்! நாமகெட்டுப் போனோமின்னும்
செல்லாத காசாயிட்டோம், சேந்துநல்லா

இருப்போமின்னும்
அப்பிடித்தான் எழுதிருக்காம்!... அதுஒண்ணும்

புரியல்லப்பா!
கொப்பிரெண்டு வேணுமுன்னு குப்புசாயிப் பயகேட்டான்.
சல்லிஇல்ல கொப்பிவாங்க! சண்ட புடிச்சிகிட்டு
பள்ளிக்கொடம் போகல்ல! 'படிச்சுக் கிழிச்சுப்புட்ட!
சரிடா பொறுடாப்பா! சட்டப்படிப்பா?' அப்பிமின்னேன்.
நரிடாப்பா அந்தப்பய; நாட்டுப்பக்கம் வேலசெய்யுன்!
வேலசெஞ்சா நல்லதுதான்! வேறஎன்னு கிழிக்கப்போறான்?
நாலெழுத்துப் படிச்சாப்ல நல்லகாலம் வரப்போகுதா?...
மூத்தபய என்னடான்னு மூணுமாசம் ரவுணடிச்சான்.
போத்தகூட இல்லாம பொழுதோட வந்துதின்னான்.
ஆத்தாகிட்ட பத்துரூபா அடிச்சிகிட்டுப் போயிட்டாண்டா!
தாத்தாவாகிப் போயிட்டேன்டா, தறுதலப் பயலுகளப்
பெத்துகிட்டுப் பட்டறபாடு பெரட்டுகளம் தோத்துப்போகும்!
சொத்துகித்து இருந்திச்சின்ன தொரமாரா சீவிக்கலாம்...
பாலகிட்ணன் கங்காணி, ...பந்தம் புடிச்சிகிட்டே...
பேழக்கூடத் தெரியாது, பெரியதொர ஆயிட்டாண்டா!
ஏழுமல, கோவிக்காத என்னென்னமோ சொல்றேன்னு!
ஆளுள்ளாம் போயிட்டாங்க; அப்பிடியே நாட்டுப்பக்கம்
நானும்போய் ரெண்டுபோத்த நல்லதண்ணி போட்டுக்கிட
வேணுமுடா! போயிட்டிவா! வெள்ளெனவே வந்துடுறேன்!

★

சுப்பவைஸர் புலம்புகிறார்

சுப்பர் வைஸரென்று சுகமாகச் சொல்கின்றார்கள்!
சொற்ப வயதென்றாலுஞ் சொல்லொணாத் துயரம்! காலை
ஐந்து மணிக்கெழும்பி அடுப்பினில் புகைந்துமாவை
மொந்தைக் கணக்குநீரால் மசித்து வாட்டிப்பாதி
வெந்து வந்தபோதே விடிந்து வந்ததென்று
நொந்து விழுங்கிப்பின்னர் நொடியினிற் பிரட்டுக்கோடிக்
கணக்குப் பிள்ளைபாடும் கணக்குப் பாடங்கேட்டுச்
சுணக்கம் இன்றிப் பெண்கள் குழும் முன்னாலோடி
மலைக்குச் சென்றுயர்ந்த மரங்கள் சிரிக்கத்தாண்டி
இலைக்கோர் இழுவைக்குற்றம் இசைக்கும் துரைக்குவிழ்ந்து
கும்பீ டவருக்கொன்றுங் குரைக்கும் நாய்க்கிரண்டும்
நம்பிடு மனதாற்போட்டும் நான்கைந்து தண்டங்கட்டித்
தொண்டையில் நீருமோயத் தொலைவிலே முயல்களோடப்
பண்டைநாள் மறைந்தசொற்கள் பலவுமே பாடிப் பின்னர்
காற்றென வீட்டைநாடிக் கல்லொடு பாதிவெந்த
சோற்றுனைக் குதப்பிமிண்டும் 'சோலை'க்குச் சென்றுலாவிச்
கரட்டிலைக் கட்டும்பெற்றுக் கண்ணீரும் கணக்குப்பிள்ளை
மருட்டலும் சேர்த்துப்பெற்று, மிஞ்சிடும்

பொழுதிற்செக்ரேல்
பத்தியாய் முடித்துப்பின்னர் பாழுடைக் குடிநாடிக்
கத்திரிக் காயாய்ப்போட்டுக் கழுதையாய் ஏதோதின்று
பத்தெனும் மணியின்தொங்கல் படுத்திரா முழுதும்நொந்து
மற்றைநாள் லீவானாலும் மாறுகொள் வேலையேற்று
வற்றுடல் கொளவேவாழ்ந்து வாடியே பெற்றோர்கூட
'இற்றுடல் கொண்டாய்; நியோ எம்மகன்?' என்றேவினவ
'வெட்டுவோம், கொல்வோ'மென்று வெருட்டிடும்

தொழிலாளர்தம்
திட்டுறும் புகழின்மாலை திகைப்புடன் ஏற்றும் - ஆஹா!
ஆனையே மாற்றிக்காட்டும் ஆபத்தாம் சுப்பர்வைஸர்
வேலையே வேண்டாமையா! வெட்கமும் வெடவெடப்பும்!
சுப்பர் வைஸரென்று சுகமாகச் சொல்கின்றாரே!
சொற்ப வயதென்றாலும் சொல்லொணாத் துயரமையா!

★

தேயிலையின் சத்திய சோதனை

என் 'சத்தியசோதனை'யின்
திறனாய்வுத் திலகங்களே!
ஜனநாயக
எட்டிடிங் எட்டப்பர்களால்
அச்சேராமல்
'தணிக்கை' செய்யப்பட்ட
சில சத்தியங்களையும் -
பிற்சேர்க்கை செய்துகொள்ளுங்கள்.

பெண்களே என்னை
நேசிப்பதாக நினைத்து -
'லெஸ்பியன்' என்ற
நீல முத்திரையை
எனக்குக் குத்திவிடாதீர்கள்!
நான் அமுதசுரபியாகும்போது -
ஆண்களும்
என்னை மேய்கிறார்கள்!

நான் ஒரு
வார மலர்க் கன்னி.
அப்போதெல்லாம்
பிஞ்சுகளும் கிழங்குகளும்
பாலியல் பேதமின்றி
என்
இணையற்ற வாசகர்கள் ஆகிறார்கள்.

என் வாசகர்களின் நுணிக்கரங்கள்
என் தளிர்க்கம்பிகளை மீட்டுகையில்
எழும் நாதந்தான் -
உலகச் சந்தையில்
பவுண் - டாலர்களாக
நாதமாரி பொழிகிறது!

என் வாசகர்களின்
கண்ணீர் மழையும்
பெருமூச்சுக் காற்றும்
வயிற்றின் பாலை வெம்மையும்
நெஞ்சப் பனியும்
உழைப்பு வண்டலும்
விடா முயற்சிக் குன்றுகளும்
வாழ்க்கை அகழிகளுமே -
என் விற்பனையின்
அரசியல் இரகசியங்கள்.
அவர்களின் தியாகத்தைக் கண்டுதான்
என் மடல் பூமி
ஆறுகளாய் அழுகிறது.
ஆண்குரியனும் பெண்சந்திரனும்
இளந் தாரகைகளாய்
இவ்வாசகர்களே -
என் சத்தியசோதனையை
மீண்டும் மீண்டும் மீட்டுகிறார்கள்.
நாட்டிலேயே அதியரத்தில்
அவர்கள்
பர்ணசாலை கொண்டிருப்பதால் -
சொர்க்க புரி
மிக அருகில்தான் இருக்கிறது.
அவர்களைப்பற்றி யாருமே
அதனால்தான்
கவலைப்படுவதில்லை.

நானும் ஒருவகையில்
சுயநலமிதான்.
சுடலைஞானம்
சில காலங்களில்
சுய உணர்வாகும்போது
மந்த சஞ்சிகையாகி
மாதம் இருமுறை மலர்வேன்.

சூரியக் கணவனின்
 சுடுசொற்களாலும்
 மழை நாத்தனூரின்
 திடீர்ப் பகைமையாலும்
 நான் வாடிஒடுங்குவதுவே
 அதன் வரலாறு.
 பாவம்!
 வாசகர்களின்
 பஞ்ச பூதங்களையும்
 பட்டினி போட்டுவிடுகிறேன்.
 இராவணனின் நெஞ்சத்துள்ளே போய்
 'இன்னும் இருக்கிறதா
 சீதையின் நினைவு?' என்று
 இராமபாணம் துப்பறிந்ததுவாம்!
 நான்
 மாதமிரு மலராகும்போது
 என் வாசகர்களின் விரலம்புகள்
 என் அந்தராத்மாவுக்குள் புகுந்து
 வயிற்றுப் பாட்டுகளைத் தேடும்.
 வயிற்றுப்பாட்டு
 'வங்கி' வரிகளைத் தேடும்
 இந்தக் கெடுபிடியாளால்
 மறுபடியும் நான்
 வார மஞ்சரி ஆவதுவும் உண்டு;
 வற்றிக் கிழியுண்டு
 பலவாரங்கள்
 மருத்துவம் தேடுவதுவும் உண்டு!
 ஐந்தாண்டுத் திட்ட நேர்ச்சைக்காகக்
 கவ்வாத்து மொட்டைத் தவத்தை
 ஓராண்டு புரிவேன் -
 ஒவ்வோர் அத்தியாயமாக.
 அவ்வத்தியாயம்
 வெளிவரும் வரையில்
 வாசகர்கள்

பக்தி சிரத்தையாய் வாழ்வார்கள்.
 தவமுடிவில் வரம்பெற்றுப்
 புதிய அமுதசுரபியாய்ப்
 பூரித்து ஒழுகுவேன்.
 அப்போது கூட
 என் வாசகர்கள்
 என்னை ஏந்தி ஏந்திப்
 பிறருக்கு வாசித்துத்
 தானம் பண்ணியே
 பழம் பெருமை பேசிப்பேசிப்
 பதுக்காது போகிறார்களே!

ஏத்தனை மொட்டைகளையும்
 எத்தனை அமுதசுரபிகளையும்
 இவர்களுக்காக ஏந்தினேன்!
 இவர்களுக்காக நான்
 சாகாவரம் பெற்றும் இவர்கள்
 செத்தே மடிகிறார்களே!
 இதுதான் என் வேதனை!

என் வாசக பக்தர்கள்
 பரம்பரை வள்ளல்கள்.
 வள்ளல்களை நான்
 வாழவைப்பது எவ்வாறு?

மலைக்கன்னி

பாரதத்தாய் பெற்றெடுத்த பாவி எனதன்னை!
 சீரழிவுக் காளான சீதையவள்! - பாராண்ட
 வெள்ளைத் துரையான் விரித்த வலைவீழ்ந்தாள்;
 உள்ளம் பறிகொடுத் தோடிவந்தாள்; - அள்ளியணைத்(து)
 ஆசைக் குமுறலுடன் ஆய்ந்து வளர்ந்துவிட்ட
 பாசப் பிணைப்பீந்த பற்றறுத்தாள்; - மோசப்
 புதர்மலிந்த நாட்டின் புலன்மயங்குங் கேட்டின்
 அதர்மத்து வாழ்வை அறியாள்; - முதலில்
 இராமன்தான் தான்பெற்ற இன்பக் கணவனென்று
 இராப்பகலாய் எண்ணியிறு மாந்தாள்! - தராசோ
 ஒருபுறமாய்ச் சாய்ந்தே உபத்திரவஞ் செய்தும்
 மறுபுறத்தைக் காணாது வாழ்ந்தாள்! - சிறுவதவறும்
 காதலனை நாடாது காத்தாள் எனதன்னை;
 மாதவமே பூண்டாள் மகிழ்மனத்தே! - பாதகங்கள்
 அஞ்சாமற் செய்தான் அயலான் துரைத்தந்தை
 தஞ்சமொன் றில்லாவென் தாய்மணிக்கு. - கொஞ்சமோ
 அன்னை வடித்தகண்ணீர்! ஆறம் மகாவலியென்
 அன்னையவள் கண்ணீர்தான், யானறிவேன்! - பின்னும்
 கணவன் மனங்கோணாக் கற்பரசி அன்புக்
 குணவதியாய் இன்பங் கொடுத்தாள். - நிணமும்
 தசையுமே வேண்டித் தகித்திருந்த தந்தை
 விசைப்புலனால் என்னை விதைத்துத் - திசைதுறந்து
 ஓடியே போயினனே!... ஓலமிட்டென் அன்னைவளம்
 வாடி வரைநின்று வான்பார்த்தாள். - நாடிப்போய்
 நத்தற் குறவில்லை; நல்வழிக்கும் மார்க்கமில்லை;
 பித்தே பிடித்ததம்மா பேதைக்கு! - செத்துச்
 சிவலோகஞ் சேரச் சினைத்திருந்த என்றன்
 கவலையாற் கூடாது காத்தாள். - அவலமொன்றாய்
 ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி அவனி பரிகசிக்கும்
 வார்ப்பாய்ப் பிறந்தேன் வரைநாட்டில். - சீர்த்தாய்
 சிறியேன் பிறப்பெடுக்கச் செத்தாள் சிறிதும்

அறியாளாய் என்றன் அழகை - இறைவன்
 அதுபோழ்தே என்னை அழித்திட்டி டிருந்தால்
 புதுவாழ்வு பெற்றுப் பொலிவுற்(று) - இதுபோழ்திண்(டு)
 ஈரெட்டுச் செல்வம் எளிதாக வேயடைந்து
 பேருற் றிருப்பேனே பேய்ச்சிநான்! - மாறாக
 மாற்றாந்தாய்க் கையில் மலைக்கன்னி என்வாழ்வைப்
 போற்றும் இறைவன் பொறுப்பளித்தான்! - கூற்றுவனும்
 ஓரவஞ்சத் தானேதான்! ஓரிடையில் என்னவி
 வாரிக் கவர்ந்து வரித்தானா? - காறி
 உமிழ்தாக் குறையாக ஊருலகம் தூற்றத்
 தமியேனைச் சீரழிந்தாள் தண்டித்(து)! - இமைபோலும்
 நம்மக்கள் காத்தவந்தத் தாய்மாற்றாள் கன்னியெனை
 அம்மிக்கல் லாக அரைத்தெடுத்தாள்! - விம்மல்,
 விசம்பல், பொறுமை, விழிநீர், அவலம்
 விசம்பிற் கலந்ததொரு வாழ்வு! - பசும்பால்
 குடித்தே அவர்வாழக் கூழ்நீர் அருத்தி
 முடிக்குமுனென் வேலை முதுகில்! - படித்திடற்கோ
 சர்வகலா சாலைகளின் சாகசங்கள் மிக்குள்ளார்.
 பர்வதத்துக் கன்னிநான் பார்த்தறியேன்! - கர்வமுடன்
 மாற்றாந்தாய் என்றன் மனமெரடிய என்தாயைத்
 தூற்றி, 'அவள்பரத்தை, தூ!' வென்பாள்! - ஈற்றடியாய்
 'அப்பனில்லா நீயோர் அடிமை!' எனவுரைத்துக்
 கொப்புளிக்க வேலை கொடுத்தகல்வான்! - குப்பைப்
 பருத்திக் கிழிசலுடை; பட்டே அவர்க்காய்;
 துருத்தும் நகைகளவர் துய்ப்பர். - கருத்தெனக்கோ
 பொய்த்தங்கச் சங்கிலியும் பூவும்!... திருப்திக்கோ
 வைத்தவழி கானேன்! வரமில்லையே! - இத்தலத்தில்
 பின்பிறந்த கன்னியரோ பெண்மையதன் பேற்றுடனே
 கண்ணிறைந்த வாழ்வு கழிக்கின்றார். - கன்னிநான்
 டுப்பத்து நான்காண்டாய் மூக்கறுந்து கன்னிமையின்

வெப்பத் தமிழகின்றேன் வெற்பகத்தில். - கப்பத்தாய்
 ஆசை பலகூறி ஆர்வப் படுத்தியெனை
 மோசம் புரிகின்றான் முக்காலும்! - நேசக்
 கரம் நீட்டிக் காணையரும் காதலிப்பர்; - ஆனால்
 வரங்காட்டார் வாழ வரித்து! - தரங்கெட்டேன்!.....
 ஆபத்தைக் கண்டும் அறியாதார் போலிருந்து
 பாவத்தைக் கட்டுகிறார் பாட்டியம்மை! - சாபத்தால்
 பேருக் கமையவிந்தப் பெண்ணும் மலைக்கன்னி
 யாருக்காய் இம்மலையில் ஆட்பட்டேன்? - பாரோரே!
 கல்வி, பொருள், சொந்தம், கைச்சீ தனமின்றி
 அல்லற் படுமின் வனாதைக்கு - நல்ல
 தராதரப்பண் புண்டு; தனிநாற் குணமும்
 தராதலத்தின் ஆற்றிவும் ஷாரும்! - நிராதரவு
 பின்னிப் பிணைந்தேற்குப் பேருதவி செய்தாலென்
 கன்னிமையும் நீங்கும் கனிந்து.

★

புனர்வாழ்வு

(பாரதத்திலிருந்து வந்த கடிதம்)

மாவலி கங்கை
 எம் கண்களில் தொடங்குவதாக
 நீ அடிக்கடி பாடுவாய்.

நான் கூட நினைத்திருந்தேன் -
 எனது சோகாந்த இதிகாசத்தின்
 கடைசி அங்கம்தான்
 என் பிரியாவிடை என்று.

இங்கு வந்தபிறகுதான் தெரிகிறது
 அந்தக் கடைசி அங்கம்
 முதற்காண்டத்தின்
 முடிவு மட்டுமே என்று.
 பாவங்களைப் புனிதப்படுத்தியே
 காய்ந்துபோன
 பாரதத்தின் ஆறுகள்,
 என்னைக் கண்டதும்
 துள்ளிப் பெருகி ஓடுகின்றன!..
 இரண்டாவது காண்டம் -
 இங்கே தொடங்கியதடா!

மகாத்மா காத்தது -
 புண்ணியங்கள் அடைக்கப்பட்ட
 ஒரு பாறைக்கலசத்தையே.
 பாரதி உரித்ததுவும்
 அந்தப் பாறாங்கல்லைத்தான்!
 அதையேதான் நானும்
 கரைதட்டி இருக்கிறேன்.

★ ★ ★

ஆடம்பரத்தின் அடியைத்தேடி
மனிதாபிமானமண்ணைக் கிண்டும்
கறுப்புப் பன்றிகள் -
விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் என்று
பூஜிக்கப்பட வேண்டியவையா?
நீ சொல்!

‘சூரியன் போர்வை’யால்
ஆடம்பரத்தின் உச்சியைத்தேடும்
அமைதியை நாடு கடத்திய
சுயநலப் பருத்தி அன்னங்கள் -
பிரஹ்மா ஆவதுண்டா?
நீயே சொல்!

நன்மைகள் இங்கே
அஞ்ஞாதவாசம் புரிகின்றன-
போலிகளுக்கு
ஆடைகளாக மாற அஞ்சி.
இந்தப் பாறையில்
மொய்த்துக் கொண்டிருப்பனவோ
ஒவ்வொருவர் வாயினின்றும்
உருக்கிப் பீய்ச்சப்படும் -
‘கொடை - சகோதரத்துவ-
உயர் குண - மனிதாபிமான-
தமிழ்த்துவ’ லாவாக்களே!
இந்தப்பாறை-
கின்னஸ் புத்தக நாடகமேடை!

★ ★

‘பசிக்கிறதே’ என்ற
என் பதத்தையே மீட்டுவதால்
நாறும் பெருந்தினிக்காரன் கூட
முக்காலமும் உணர்ந்த

முனிவன் வேஷம் போடுகின்றான்.

இந்தச் சகோதர காதகத்தில்-
உடன் பிரப்புக்களுக்கும்
இரத்தத்தின் இரத்தங்களுக்கும்
சைவனான நான்
இரையாகிப் போகின்றேன்!
அங்கிருந்து சுமந்துவந்த
என் உழைப்பு மணிகள்-
இங்குள்ள முனிவர்களின்
உண்டியல்களுக்கே தீர்ந்துவிட்டன.
வரம் எப்போது கிட்டுமோ!...

என்
பசி மூடையைச் சுமப்பதற்காக
நான்
ஒரே ஒரு நிமிஷமேனும்
பிராணையாமம் செய்தால்
அடுத்தவன்-
எனக்குரிய காற்றையே தின்று
ஏப்பம் விட்டு விடுகிறான்!...

அந்தத் தீவிலிருந்தபோது
சிற்றன்னையின் சொத்துரிமை பற்றி
எந்தச் சட்டத்தரணியுமே
எனக்குச் சொல்லித்தர வில்லையே!...
தாய் நாட்டுக்கான
என் நம்பிக்கைப் பேரவாவே
என்னைப் பலியாடாக்கியதா!
எழுபத்தேழை வெறுத்தநான்
இங்கே
எல்லா நாளையுமே வெறுக்கிறேன்!....

நீயும்
மலைநாட்டுச் சட்டியில் இருந்து
பாரத நெருப்புக்கள்
பாய முனையாதே!

பாரதியும் காந்தியும் புத்தரும்
இங்கே
பிறந்தது மட்டுமல்ல;
இறந்ததுவும் தான்.
பாருங்கல்லில்
நாரை உரித்து உரித்தே
தங்களுக்குரிய தண்டனைகளைத்
தாங்களே நிறைவேற்றிக் கொண்ட
அமானுஷ்யங்கள்!

அலையப் பிறந்த பண்டாரங்ஸ்தாம்
இங்கே
பாதைக்குப் பாதை
பல்லிளித்துத் திரிகிறார்கள்.
தெருவுக்குப் பத்தாய்
பக்தி ஆலயங்கள்
வானத்தை அளக்கின்றன.
பாவ நாகங்களின்
முடிவற்ற ஊர்வலம்தான்
இந்தப் பண்டார அலைச்சல்களோ?
மனோவைத்திய மனைகள்தாம்
இந்த பக்தி ஆலயங்களோ?

இலஞ்சக் கப்பங்களைத் தாங்கமுடியாமல்
உண்டியல்களே உடையும்போது
நான் எம்மாத்திரம்?

நீ-
உன் மலையகத்தின்
சந்தாச் சமுதாயங்களை நம்புவாய்;
என்னை நம்ப மாட்டாயே!
இப்போதாவது நீ
என்னை
நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்.
நான்-
பதம் பார்க்கப்பட்ட சோறு!
உன்
நிறன்னைச் சிலோனை நம்புவதைவிட
இவ்விஷயத்தில்
என்னை நம்படா!

இங்கே-
'வந்தார்க்கு வாழ்வு'
என்ற கினைவை
'வந்தாரால் வாள்வு'
என்று நனவாக்கிக் கொள்!
வெள்ளித் திரையின் விக்ரகங்கள்
வாழ்வுத் திரையிலோ
அழகான
பிக்காஸோ ஓவியங்கள்!

நீ
அவலை நினைத்தவாறே
உரலை உடைக்காதே!

அடுத்த பிறப்பில்-
எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.
அப்படி ஒன்றிருந்தால்

பிச்சைக்காரன் புலம்புகிறான்

உன் வீட்டுத் தொட்டிலில்
நானே
உனதோர் குழந்தையாக
மிக விரைவில்
புனர்ஜென்மம் எடுக்குமுன்னர்-
என் சிதையில்
உன் உடன்கட்டை
அவசியமற்றது.
இதை
இருமுறை வாசித்துக்கொள்!

உன் பாரத நுழைவின்போதே
என்னைச் சுட்டிக்காட்டி-
'உள்ளே இருப்பவள்
பூலான்தேவி அல்லள்;
இவனேதான்!' என்று
நீயே சத்தியம் செய்து
வெகுமதி பெறும் மனது
உனக்கும் ஏற்படலாம்!
இது பாரத வாசனை!

மகாத்மாக்கள் இறந்த பூமியில்
இந்தச் சிற்றூத்மாவும்
ஒரு பிறப்புக்காகப்
போராட முடியுமா?

(இந்தக் கடிதம் எழுதியவர், ஆரூவது மாதத்தில் இறந்து
விட்டார். அவரின் ஆத்மா சாந்தி பெறப் பிரார்த்தி
கிறேன்.)

'பத்துப்பேர் உண்பதனைப்
பதினொருவர் உண்பதனால்
பத்துப்பேர் பட்டினியாற்
பரிதாபப் படுவர்' எனப்
புத்தியிலா மானிடனும்
புகலானே; ஏனையா
கத்துகிறீர் இப்படிநீர்?
கத்தாதீர், யோசிக்கின்றேன்

பாதையிலே பரதேசிப்
பண்டாரக் கோலத்தில்
வாதையிலே நானிருந்தேன்;
வந்தவணர் கண்டுருகி
'வாதம்பீ! என்வீட்டில்'
வந்திருந்து வாழ்' என்று
சூதில்லா மணத்தேனைச்
சூட்சுமமாய்க் கொண்டுவந்தீர்.

சிலநாள்கள் என்னுறவு
சிறிதாகிக் காட்டியதால்
பலநாள்கள் ஏனையா
பண்பின்றிப் பேசுகிறீர்?

கலமேந்திப் பிச்சையினைக்
கேட்டுத்தான் நான்வாழ்ந்தேன்.
இலனென்று சொல்லவில்லை;
இகழ்ச்சிகளும் கொள்ளவில்லை....

இழுவை மர்மம்

இப்போது நீரென்னை
இழிவான மகனென்று
துப்புவதால் நானினிமேல்
துண்டுமுழும் இடைஇறுக்கி
அப்பாவை அம்மாவை
அண்டிநின்று யாசித்தால்
தப்பாகப் பேசாரோ?
தருவாரோ செம்புமணி?

பிச்சையெடுப் பவனேயான்;
பிசுசெதுவும் அதிலில்லை.
மிச்சத்தைத் தின்றுவந்த
மிதமான வாழ்க்கைதனை
அச்சமின்றி யான்தொடர
அமைத்துத்தான் தாருமையா!
பிச்சைக்கே போய்விடுவேன்!
பிறகேனுன் லழிக்கேயான்
வருகின்றேன்? - இனிமேலும்
வாயில்லாப் பேயனென்றென்
எளிகின்ற நெஞ்சத்தில்
எண்ணெய்வகை சொரியாதீர்!
சிறுகுடி லை யான்விடுத்துச்
செல்லுவதால் இக்குடிலே
திரியில்லா விளக்காகும்!
தீபத்துக் கென்ன செய்வீர்?

ரபர்த் தோட்டமொன்றில்தான்
அன்னை பிரசவித்தாள் என்னை....
வாழ்க்கை வாயினுள்
குயிங்கம் ஆக
நான். - இழுபடுவதன் காரணம்
இப்போதுதான் புரிகிறது!

பளிங்கு கோலி வாங்கப்
பைசா இல்லா கெய்ஷாவாக
ரபர் விதைகளையே
தோட்டத்து நெற்றிகளில்
உருட்டி விளையாடினேன்.
இன்றே -
வறுமை வண்டுகளால்
உருளத் துளைக்கப்படுகிறேன்
இதனால்தானோ?

அந்த
விதைகள் பிளந்துவந்த
வயிற்று ஓடுகளால்
விசிறி பூட்டி
பெருவிரல்-ஆள்காட்டி விரல்களுக்கிடையில்
இறுக்கி ஊதி
உவகை அடைந்தேன்.
இதனால்தான் இன்று
மேல் - கீழ் விரல்களுக்கிடையில்
நானே ஒரு விசிறியாகி
ஊதப்படுகிறேனா?

மண் பாலைக் கிண்டி
மாலைகளில் அலைந்தேன்.

இன்று
சிரட்டை ஏந்தி
ஒருவாய் அஸிட்தேட
நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறேனா?

ஆழவேர் ஊன்றியும்
ரபர் மரம் ஒருநாள்
அடுப்பையே நாடும்-
பிறருக்காய் எரிவதற்காக.

இதனால்தான் இன்று
இந்த மண்ணே எனக்குப்
பாலையாகி விட்டதுவா?

அடிவெட்டு தூர்ந்து போனால்
மேல்வெட்டும் கங்கு வெட்டுமாக
மேற்புறமே பார்த்து நின்றேனே-
அடித்தளம் இற்றுப்போக
மேலுலகை மட்டுமே
நான் இன்று நம்பிநிற்பது
இதனால்தானோ?

வெட்டுவாய்ப்பால் இறுகி
ஒட்டுப்பாலாய் ஓடிநீண்டு
மீதிப்பால் வெளிப்படாமல்
மிதித்துக் காக்கும்.
நானே-
ஒட்டி உலர்ந்துபோய்
மீதிநாள் வாழும்
பாதுகாவல் இல்லாது
பரிதவிக்கின்றேன்!...

நகரத்து கெய்ஷாவாக
நான் மாறியும்
அதே நாடி-நரம்புகள்!
சிரட்டை ஏந்திச்
சேகரித்த பாலை
'அஸிட் கலவையால்
அல்வாவாக்கி

அலையெறியும் கடல்முழுகி அரியவொளி முத்தெழுத்து,
மலையுறையும் மண்ணுழந்து மாணிக்கக் கல்லெடுத்து,
நினைவுறையும் வானகத்தின் நில்லாவான் வில்லணைய
பலசிறப்புப் பேரணிகள் பகட்டாகப் போடவில்லை.
நினைவுக் கடல்முழுகி நெஞ்சகத்து முத்துருவி
எனையும் பிடித்தடக்கும் எம்மீழத் தாய்மடியில்
காணிக்கைக் கல்லெடுத்துக் கவிபாடிக் கடல்கடப்போய்!
தேனீக்கள் மொய்த்துலவும் தேன்பானம் தந்தனையே!
பானத்தின் கவைமனதிற் பாங்காய் இனிக்கையிலே
கானத் தவறியற்றிக் கடுந்தேனீ கொட்டுவதேன்?
கொட்டும் வலியென்றன் குழந்தை மனத்திடையே
வெட்டும் பிளவுகளின் வேதனையை ஈவதுமேன்?
எங்கோ ஒருமுறைதான் ஏறெடுத்தேன் உன் முகத்தை.
அங்கேயே நம்பார்வை ஆதியுடன் அந்தமடா!
உன்றன் படைப்புகளை ஊன்றிப் படித்துமனம்
கன்றிச் சிவந்தெழுந்த காலத்தை மீட்கின்றேன்.....
மலையகத்துன் பச்செறிவில் மலைபோலும் நீ நிமிர்ந்து
கலையுலகும் சுற்றிவந்தாய்; கடல்கடந்தின் நகல்கின்றாய்.
நின்போற் படைபலரும் நிலையறுந்து நீர்வார்த்தும்
பொன்னச்சைப் பொறித்துவிட்டுப் போய்ச்சேர்ந்த
புயற்காட்சி
இன்னுந்தாம் இம்மனத்தில் ஏக்கமெனச் சுழலுகையில்,
பன்னீரின் செல்வனேயோ! பாரதத்தை முதுகமைத்தாய்த்.
ஏக்கக் கதறலுடன் இதயத்தின் பித்தடர்ந்த
யாக்கைக் கவிதைதனை அனுப்பியுளாய் அன்பரர்க்கு!
படைப்புகளின் பூங்காட்டில் பல்வேறு மரம்நாட்டி
விடைத்துத் திரிவதென வீறுதமிழ் எண்ணுகையில்

உள்ள மரந்தானும் ஒவ்வொன்றாய் மண்பெயர்ந்தால்
உள்ளந்தான் என்னபடும்? ஓ, துயரம்! உணர்விழந்தேன்.
சோகக் கடல்நடுவில் சோகைதத் தளிக்கின்றேன்.
ஆகக் குடல்தெறிப்ப அன்பிறுக்கால் ஆடுமுளம்....
பீழை தருவதிந்தப் பிரிவுத் துயர்! பாடும்
ஏழை நமக்கெல்லாம் எம்மண்ணும் சம்மதமே!
குளிர்மண்ணில் வெடவெடப்பு; குடல்காயும் பசி, தாகம்;
தளிராய்ந்தே மெய்காய்ந்த தத்துவங்கள்; சாதனைகள்...
சுடுமண்ணிற் சிலவேளை சுகமாக நீவாழ
முடிந்திடலாம்; அதனாலே முன்னேறிச் செல்: வாழ்க!
நேசங்கள், தோஷங்கள், நிறைவுபடா மோசங்கள்,
வாசங்கள் மிகமலிந்த வசந்தங்கள் மலர்மலிந்த
தேசங்கள், துயரங்கள், தெவிட்டாத கோஷங்கள்
நீசங்கள் யாவையுமே நீயேந்திச் செல்வதுபோல்
புகழ்ச்சிகளும் இகழ்ச்சிகளும் போகாதே நின்றிருக்கும்.
தாயின் முலைப்பாலெம் தலைமீது கடைசிவரை
ஓயாது நிற்பதுபோல் உன்றனது சிந்தனைகள்
இறந்த காலமதாய் இருந்தாலும் என்றென்றும்
மறந்த காலமதாய் மாறவே; அதுபோதும்!
வலக்காலை முன்வைத்து வாழ்த்துக்கள் பின்தொடர்ச்
சளைக்காது புத்துலகச் சத்திரத்தை நீநோக்கி
ஈங்கிலேந்த எண்ணங்கள் இனிதே துணைக்குவர
வீங்குவலம் புரியோசை வீறிடவே புறப்படுவாய்!
ஆங்கிருந்து நீவீசும் அத்தனை மூச்சுக்கும்
ஈங்கிருந்து பதிலுண்டாம்; எம்மெலார்க்கும் பங்குண்டாம்.

(தோழர் வீ. பன்னீர்செல்வம் பாரதம் செல்லுமுன், 1973ல்
‘செய்தி’ ஏட்டில் எழுதியிருந்த பிரியாவிடைக் கவிதைக்குத்
துணைக்கவிதை.)

அந்தப் பழைமை!

எங்களைப் பிரசவித்த
எங்கள் குடில் மாளிகையைச்
சடைக்கொக்கோ மரங்கள்
சல்லடையாய் மறைத்துநிற்கும்.
எங்களதும்
எங்களைப் போன்ற வால்களதும்
பால்ய காலத்துக்
கொக்கோகங்களையும் கூட
அந்தத் தோப்பு
மறைக்க மறுத்ததில்லை!

எங்களின்
வறுமை ஆசைகளுக்கும்
சில்லறைப் பட்டினிகளுக்கும்
அந்தக் கொக்கோக்கனிகள்
பல வேளைகளில்
நகர மங்குஸ்களாக
எமது பிச்சை வயிறுகளுக்குள்
வழுக்கிச் சென்றதுண்டு.

சூரிய காய்ச்சலால்
வழுக்கைச் சளி நீங்கிய
காய்ந்த விதைகளும் கூடத்
தேங்காய்க் கீற்றுக்களுடனும்
சிலவேளைகளில்
திப்பிலிக் கருப்பட்டிகளுடனும்-
கண்டோஸையும் எட்டுவையும்
கையேந்தச் செய்ததுண்டு.

அந்தக் கிராமத்து மங்குஸ்களையும்
கிட்டங்கிச் சாக்கலேட்டுகளையும்

(முதலாளிக்குத் தெரியாமல்)
சாப்பிட்டால்
சோகை வரும் என்று
தோட்டத்தில்
தண்டோரா போடுவார்கள்.
ஆனால்
சோகைகளான எங்களைக்கண்டு
முதலாளித்துவச் சோகைகள்
பயந்தோடிய துண்டு!

அண்கொட்டைச் சதங்களுக்கா
மரத்துக்கு மரமாக
மாலைகளில் நாங்கள் அலைந்ததால்
அந்தத் தோப்பில்
எங்களை அறியா
அணில்களும் இல்;
எங்களை அறியாமல்
பழுத்த மரங்களும் இல்.

கனிகளை உடைத்து
பாலர்களை உருவியபின்
எறிந்த ஓட்டுப் பிரதேசங்களின்
அழுகிய உடல்கள் தயாரித்த
நுளம்பூசிகள்-
ஆயிரம் தடவைகள்
எங்கள் உடல்களில்

★ ★ ★

அக்கியூபங்சரால்

நித்திரைக் குருதியை உறிஞ்சியதால்
நாங்கள்
கும்பமகர்ணர்களாக மாறவே இல்லை!

எங்கள் பெற்றோருக்கு
வியர்வையைச் சம்பளமாக்கிவிட்டு
விதைத்தின் மூடைகளை
லாறி வயிறுகள் உண்டு
ஏப்பமிட்டு நகர்வதால்
எங்களின்
வறுமைக் கக்கூஸ்களே
நிரம்பி வழியும்

ஒவ்வொரு பத்தாம்நாளும்
வியர்வைகளைத் துடைப்பதற்காக
ஒருமுழம் துணியை
முதலாளி எறிவார்.
அந்தத் துணியை விரித்துப்
பிச்சை எடுத்தே
எங்கள் பெற்றோர்
எம்மைத் தரிசித்தார்கள்.
எனினும்-
எங்கள் பெற்றோர்
எங்களின்
ஞானக்கண் காவியத்தை
இயற்றி அரங்கேற்ற
இந்தக் கொக்கோத் தோப்புத்தான்

★ ★ ★

கொடை வள்ளலாக இருந்தது!
எங்கள் நாவுக்கு
நரம்பைத் தத்ததுவும்
இந்தந் தோப்புத்தான்!
எத்தனைக் கணிகளின்
இனிய நரம்புகளை
எங்கள் நாவுகள் உண்டு
பண்பட்டிருக்கின்றன!

★

இன்றெல்லாம்-
 குடும்பச் சகோதரர்கள் நாங்கள்
 கடுமணிக் குபேரர்களாக
 நகரக் குகைகளில் நடிப்பதற்கும்
 இந்தக் கொக்கோத் தோப்புத்தானே
 காய்த்துக் கணியீந்து
 கலைகளைச் சொல்லித் தந்தது!
 எங்கள் தந்தையாரின்
 உழைப்பை மெச்சிய தோப்பு
 அவரைத் தன்
 மண் வயிற்றுக்குள்ளே
 சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டது.

எங்கள் தாயாரை
 நாங்கள்
 எங்களின்
 நகரக் குகைக்கே வரும்படி
 இரந்து நிற்கிறோம்.
 ஆனால் அவரோ-
 அந்தத் தோப்பிலேயே
 எங்கள் தந்தையாரை அடுத்தே
 துயில்வதற்காகத் தவமிருக்கிறார்!
 எங்கள் பழைமையை
 எங்கள் தாயார்
 பக்குவப் படுத்துகிறார்!
 இதனால் நாங்கள்
 விடுதலை கிடைக்கும்போதெல்லாம்
 எங்கள் வளர்ந்த நாட்களை
 அந்தத் தோப்பிலேயே
 கொண்டாடி வருகிறோம்!

கொக்கோ மங்குஸ்களையும்
 நாங்கள் மறந்திடவில்லை!
 அர்த்தராத்திரியில் நாங்கள்
 குடை பிடிப்பதில்லை!
 நகர இருள்தான்
 எங்கள் பிறந்தகம் என்று
 பால்ய வால்களிடமே
 சாதிக்கப் புளுகுவதில்லை!

எங்கள் தாயார்
 மரணமீன் வரும்வரையில்
 கொக்காக
 அந்தக் கொக்கோக் குளத்தில்
 ஒற்றைத்தவம் செய்கிறார்.
 அந்தப் பழமையால்
 நாங்கள்
 இவ்விரு குளங்களை
 எங்கள் முகங்களில்
 கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

போறினுக்குப் போறனும்!

(கங்காணி காட்டப்பன் குடித்துவிட்டு வந்து:-)

காட்: அடியேய் சின்னாச்சி! அழகப்பன் எங்கே?

சின்னாச்சி: குடிச்சா மூலயில குந்திக்கிட்டு கெடங்களேன்'பா!
எந்தநாளும் போராட்டம் இதுவாவே போயிறி
ச்சே!

காட்: மொந்து மொந்துன்னு மொத்துனேன்
எப்படிங்கிறேன்?
எங்கடி அழகப்பன் எருமயாட்டம் சுத்தப்
போனான்?

சின்: கங்காணி, மொதல்ல கழட்டுங்க மழக்கோட்ட!
எங்கதான் போயிடுவான் எங்க அழகப்பன்?
ஒங்க மகன்தானே? ஓளறும் ஒக்காருங்க!
இண்டரு வுயுக்கு இன்னைக்கி வாடானு
அண்டைக்குக் கடிதாசி அனுப்புனாங்க
நெனப்பில்ல?

அதுக்குத்தான் புள்ள ஆறு மணிக்கெல்லாம்
புதுகுட்டு அடிச்சிகிட்டு பொழுதோட
போயிருக்கான்!

பொறினுக்கோ எங்கேயோ போறேன்னு
சொன்னே?
சரீன்னு நீங்கதானே சல்லியெல்லாங் குடுத்தீங்க?

காட்: மூட்றீ வாயேன்னேன்! முட்டாப் பயராஸ்கோல்!
தேட்டற வேலெயெல்லாம் தெசகெட்டுப் போகுதே!
பெரசா வுரிமைன்னு பதிஞ்சதுவும் போதுண்டி;
அரசாங்க வேலைன்னு அறுநூறு வாட்டிபோனான்!
பணங்கட்டிப் பாத்தமேட, பாச்சா பலிச்சிச்சா?
மெனக் கெட்டு எத்தினி நா மேடிவிசன்
வேலசெஞ்சோம்?

எதுக்குமே ஆச்சாடி? எம்புட்டுப் படிக்கவச்சேன்!
கொதிக்குது, கொதிக்குது! கோணப்
புத்திக்காரன்!
இந்தத் தோட்டதலயே இருக்குது
வேலைங்கிறேன்!

(சாக்குக்காரன் கந்தன் வருகிறான். அவனுடன் தொடர்
கிறார்)

கந்தா வாடாப்பா! கதய நீ கேட்டியாடா?
சுப்போனியர், கணக்குப்புள்ள, சுப்புரண்டன்
வேலெயெல்லாம்
எப்பவுமே இருக்கேடா! ஏண்டா அழகப்பன்
போறினுக்குப் போறேன்னுட்டுப் போராட்டம்
போடனுங்கிறேன்?

கந்தன்: ஆரிதுக்கு என்னுசொல்லி ஆகிறது என்னுப்பா?
அரசாங்க வேலைன்னு ஆகாது நம்பளால!
சரி உடுங்க! பிசிநகம் சரிவராது தம்பிக்கு!
தோட்டதல் வேலைன்னு தொரபாரு குடுக்க
மாட்டான்.

கேட்டாக்கா கேட்கிறுயங்க, 'கேப்பீயா
ஆயிட்டானு
சொந்தக்காரன், தாய்தகப்பன் தோட்டதல்
இருக்கையில்
எந்தக்காலம் றூட்டியா என்னு வேலை
பாப்பான்னு!

காட்: யாரூப்பா இவன் ஒருத்தன்!...அதுசெட்டுது!
இங்கவாணம்!
வேறெங்கயுந் தேடிப்பாத்தா வேலைண்ணு
கெடைக்காதா?

கந்தன்: தோட்டங்கள்ல வேலசெஞ்சா தோலு கூட
மிஞ்சாதுன்னு
பாட்டாத்தான் பாடிச்சே, பங்காரு
அழகப்பனும்!

வேற எதனாச்சும் வெளியில செஞ்சாத்தான்
வாற காலத்துக்கு வழியாச்சி! இல்லாட்டி
ஈந்தியாவ்ல இருந்து எலங்கைக்கு வந்துப்புட்டு
காந்தியாட்டம் குடுபட்டு கதியில்லாம
போகணுமாம்!

காட்: (கோபத்துடன்)

என்னாடா என்னென்னமோ எக்குப்பிக்கா
உட்றேங்கிறேன்!

என்னாடா ஒனக்கெல்லாம் என்னாடா
ஆகிப்போச்சு?

ஆர்க்காட்டுக்கு, எழுதான்னு அன்னைக்கே
அடிச்சமுதேன்!

கூறுகெட்ட இந்தப்பய கொழும்பேதான்
வேணுமுன்னா!

எழுதிப்புட்டுக் கடசில இப்பஎங்க போகப்
போறான்?

போறதுன்னு எழுதியிருந்தா போயல்லோ
இருப்போண்டா!

போறீனுக்குப் போறேன்னு போகத்தான்
மாட்டானேடா!...

(அழுகிறார் கங்காணியார். கந்தன் சின்னாச்சியிடம்
உரத்தகுரலில்:)

கந்தன்: கங்காணி அப்பாவுக்குக் கருவாடு
கொண்டாங்கம்மா!

வெங்காயம் இருந்தாலும் வையுங்க
கொண்டாந்து...!

(கங்காணியாரிடம் தாழ்ந்த குரலில்:)

அழகப்பன் மேலொரு அப்பழுக்கு சொல்லாதீங்க!
பழகிப் பழகித்தான் பயபுள்ள திருந்தீருக்கு!...

எலங்கயில இனிமேல எப்புடித்தான் ஒழச்சாலும்
பலன்காண ஏலாது! பகவானே செத்துப்
பொய்ட்டான்!

கோருமேந்து வேலைன்னாலும் கோப்பித்தோட்ட
வேலைன்னாலும்

ஆருமே எலங்கயில அஞ்சிசதம் சேக்கேலாது!

இப்படி நெலயிலதான் இங்க முடியாதுன்னு

அப்போடு போறேன்னு! அழகப்பன் ஆடியோடுது!

பாசுபோட்டும் எடுத்தாச்சி! பணமும் கட்டியாச்சி!

ஆசீர்வாதம் குடுத்துஇனி அனுப்புறது ஐயாவேல!

பாறேனுக்குப் போயிட்டு பாருகீப்பரா இருந்துட்டு

வாறேன்னு சொல்லிக்கிது! வருசம்ரெண்டு;

லச்சம்ரெண்டு!

கடல்கடந்து வந்தேதான் கல்யாணமும்

செய்யுறதாம்!

காட்:

சொடலைக்கும் போவாண்டா, சொறணகெட்ட
ஊருசுத்தி!

ஒபதேசமா நீயும்பண்ணே? ஒடுக்கிறுவேன்
ஒன்வாலயும்!

அபச்சாரம் செய்றதுன்னு அப்பனயும்
கொல்லுவீங்க!

முன்னுக்கு நிக்காதடா! முண்டமே,
போயிதொல!...

கண்ணுக்குக் கண்ணாட்டம் கருத்தோட
வளத்தேண்டா!

இன்னைக்கி இந்தப்பய அப்போடு போறானும்!

பொன்னையா கேட்டப்போ போறீனு

போறேன்னான்!

ஓவசியரு கேட்டப்போ ஓவசீசு போறேன்னான்

மேவீட்டு அய்யாகிட்ட மிடுவீசு போறேன்னான்!
பாறேனுக்குப் போறேன்னு பாதிப்பேர்க்குச்
சொல்லியிருக்கான்!

ஊருபேரு தெரியாத ஓலகத்துக்குப் போறதுன்னு
என்னுடா அர்த்தமுங்கிறேன்? எங்கடாப்பா
போய்க் போறான்?

சொன்னாக்கா கேக்கோணும்! சொல்றேன் நான்
நீகேளு!

அன்னைக்கி ஆர்க்காடல் ஆறுவயசு நடக்கயில,
இன்னைக்கிப் போலருக்கு, எங்கருந்தோ வெள்ளக்
காரன்

கோப்பிமரத் தூருக்குள்ள கொத்துக் கொத்தா
மாசின்னான்!

கூப்பிவச்சுக் கும்பிட்டுக் குடும்பமா
கரசேந்தோம்!

அறுவதுக்கும் மேலயே ஆயுசும் போயிறிச்சி;
கருவாட்டுத் துண்டக்கூடக் காணல்லியே
தூருக்குள்ள!

கடலக் கடந்தம்னா கஸ்டமெல்லாம் போயிறுது!
வெடலைப் பயல்களுக்கு வெலங்காத ஓலகமிது!
போராட்டம்!...வேலயத்த பொறுக்கிப்
பயமவனும்

போறீனுக்குப் போறானும்; போனாத்தான்
பொழப்பானும்!

நாய்மாதிரி நாங்கள்லாம் நாடோடி ஆகிப்
போய்ட்டோம்.

ஆயிமவனும் யோசிக்கணும் அதுதான் அவ
னுக்குமனு!

போறீனோ பாறேனோ போனாலுங் கதியிதுதான்!
ஆராரோ சாவுறன்னு அடுக்கடுக்கா சேதிவருது!
சீலரெண்டு, சீப்புரெண்டு, செருப்புரெண்டு,
செட்டுரெண்டு,

மாலரெண்டு கொண்டாற மலயளவு முக்கணுமா?

‘கடல்கடந்து போன்னானே, கண்டதுண்டமா
வெட்டணும்டா!

கொடல்நடுக்கம் புடிக்குதுடா! கொலகாரப்
பண்டிஜாதி!

பாட்டன்போன வழியிலயே பயமவனும்
போறதுன்னு

ஆட்டங்கீட்டம் போட்டான்னா, அப்பறம்நான்
மனுசனல்ல!

(கங்காணியாரின் வெறி தணிகிறது. மகன்
அழகப்பன் வருகிறான்)

அழ: அஞ்சநாள்ல போறதுக்கு ஆயத்தமா வான்னங்
கப்பா!

பஞ்சப்படி எல்லாஞ்சேத்துப் பத்தாயிரம்
சம்பளமாம்!

(காட்டப்பன் நிதானமடைகிறார். பெருமை
முகத்தில் படர்கிறது. பெருமையுடன் செருமி
விட்டுக் கந்தனிடம்:)

காட்: பாத்தியாடா, கந்தப்பா! பத்தாயிரம் சம்பள
மாம்! சோத்துமாட்டுச் சோம்பேறிங்க சொன்
னாக்கா நம்புவாங்களா?

ஏம்புள்ள ஏம்புள்ளதான்! எவனவுடக் கொறஞ்
சவண்டா?

ஆம்புள்ள பொறப்பெடுத்தா அச்சாரஞ் சம்பாத்
தியம்!

தோட்டத்ல பத்துவருசம் சுப்புரண்டன்
வேலன்னாலும்

ஊட்டம் இருக்குமாடா? உருப்புட்டு வருமாடா?
சின்னாச்சீ!... சோத்தப்போடு! செமத்தியா பசி
இருக்கும்!

கண்ணேறும் பட்டிருக்கும்; கையோட திட்டிசுத்து!

அங்கலாய்ப்புப் புன்னகை

(பாரதத்திலிருந்து வந்த இன்னொரு கடிதம் இது-
உழைப்பாளி ஒருவனின் மகிழ்ச்சியுடன்!)

சாயத்தோழா!
மாந்திஷு மலைநாட்டின்
ஆயுட்கால-
உழைப்புக் கலாசாலையிலிருந்து
மரணப் பரீட்சையை
எழுது முன்னரே
என் வாடி தீப்பிடித்துக் கொண்டதால்
பிரதம அகதியாகப்
பாட்டி நாட்டை அடைந்தேன்.

நான் வரும்போதும்
எரிந்து கொண்டிருந்ததே,
தியணைப்புப் படையினர்
நீரை ஊற்றினார்களா,
நெய்யை ஊற்றினார்களா?

இவர்களோ-
பிரதம அகதியாகவே
என்னை அழைத்துப்போய்
நீலகிரி மேடையில்
நிகழ்த்துகிறார்கள் விழாக்களை!
திட்டத்திலிருந்த அதிதியை
மேடையிறக்கம் செய்து விட்டு
அவருக்குரிய மாலையை

என் தோள்களில் சூடுவதால்
அவருடைய நாவில்
சூடு பறக்கிறது!

அவர் வயிற்றில் அடித்துவிட்டு
ஏன் தான்
என் வயிற்றைத் தடவுகிறார்களோ!...
உழைப்புக் கலாசாலைக்கு
என் உதிரத்தையே
பீஸாகக் கட்டினேன் அன்று.
இங்கே-
இன்று-
எனக்கே எக்கச்சக்கமாக
பீஸ் தருகிறார்கள்!
காந்திய பணத்தில்

ஒருநாளின் பொற்கிழி
முப்பது ரூபாக்கள்!
விழும் மாலைகள் கூட
கனமாகவே இருக்கின்றன!
உனக்கே
பொருமையாக இருக்குமே?

என் உழைப்பு
இங்கே
திறனாய்வு செய்யப்படுகிறது!
கலாசாலையில் அன்றெல்லாம்
என் அருமையை
நானே உணரவில்லையே,
இன்றைய என்னைப்போல!

என் உடலில்
டாலர்கள் விளைகின்றனவாம்!
என் வியர்வையில்
பவுண்கள் உருள்கின்றனவாம்!
நீ இதை நம்புகிறாயா?
அவர்கள் தாம் விமர்சிக்கிறார்கள்!

போகும் போக்கைப்பார்த்தால்
இன்னுமின்னும் பிரதம அகதிகளை
எதிர்பார்க்கிறார்கள் போலும்!
வராது பேரேனல்
என்ன செய்வார்கள்?
இங்குள்ள மாணவர்களை
பயிற்சிக்காக
உன்னிடம் அனுப்புவார்களோ?
மீண்டும் ஒரு
கடல்தாண்டு படலம்
ஆரம்பிக்கப் போகிறதோ?

மலைஉழைப்புக் கலாசாலையில்
ஊதியம் இல்லையே என்று
நீ
வருந்திப் பயனில்லை.
கலாசாலைக்கு நீதானே
காசு கொடுக்க வேண்டும்?
நானும் செய்தது அதுதான்!
கலாசாலை
தொழிலகமாய் மாறும்வரை
இதுதான் உன்கதி.

அன்றேல்-
பரீட்சையை எழுதிவிட்டு
இங்கே வந்துவிடு!

என்றாலும்-
இங்கும் ஒரு பிரச்சினை!
காலப்போக்கில்
நீலகிரியும்
ஓர் அஸ்ஸாம் ஆகலாம்!

ஆவிப்பெண்

மலைக்குயில்

உருவக நெடுங்கவிதை மூலம்
பாரதியாரின் குயிற்பாட்டு

‘வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ?...
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ?...
யாதானுஞ் சற்றே... அட்டா! குயிற்பாட்டை
என்னென் றழகா யெழுதிவைத்தான் பாரதியும்!
கன்னல் மொழிகூட்டிக் காதற் கருபுகட்டி
நீலக் குயிலொன்றும் நின்ற மனமூன்றும்
வானை யெடுத்தெறியும் வீரக் கவியொன்றும்
மாய நிழற்கூட்டி மாடுங் குரங்கென்றும்
ஆயுந் தமிழினத்தி னாயிர மாயிரத்து
நேயர் குழுப்பலவும் நின்ற குயிற்பாட்டில்
தோய வுளமெல்லாந் தூரத்து வார்ப்புலகில்
யானிருந்த வேளை யழகைக் குரலொன்று
வானிருந்து வந்து வழிந்ததிரு காதுகளுள்.
ஓசை யெழுந்தபக்க முற்றெடுத்தேன் கூர்விழிகள்.
நாசித் துவாரங்கள் நன்கு புடைத்தெழும்ப
மூச்சுவிடு தற்கும் முழுமுயற்சி செய்துநின்றேன்!
காட்சிப் பயங்கரத்தைக் காட்டிடற்கோர் வார்த்தை
தமிழிற் கிடையாதே! தஞ்ச மொழியிற்
சமர்ப்பிக்கின் றேன் : வெண் சலவை; வயதோ
அமையாது, நூரே வதற்கதிகந் தானோ!
இமையாது நோக்கி யிருந்தேன்; நெருங்கிவந்தாள்;
வெள்ளை மயிர்க்கடையும் வீழ்ந்த திரைத்தோலும்;
சொள்ளைக் கவலைகளாற் கோர்ந்தவுரு, வண்ணமது
யாதென்று கூறற் கறிவில்லை யென்னிடத்தே;
காதிற் கழுத்திலெலாங் கானலெனக் கைம்பெண்மை;
உட்குழிந்த கண்ணிரண்டு மோட்டைக் குளங்களெனச்
சொற்கனிந்த வாயோ சுழிந்து கிழமெனவே

அந்தரத்தில் மேவி யருகடைந்தாள்.

“வாய் பிளந்து,
“சுந்தரனே! பாரதியின் சோகக் குயிற்பாட்டில்
உன்னை யிழந்தனையா? உன்போற் பலருந்தான்
உண்மை நிலைமறந்தார்! ஊற்றுக் கவியென்னும்
மாகவியி னிப்பாடல் மாற்றுயர்ந்த கற்பனையென்-
றுகித் தினுமே யொருகோடி பேசுகின்றார்!
கற்பனையாய்ப் பாரதியோ காட்டவில்லை; இவ்வுலகிற்
பொற்பழிந்துங் கற்புடைத்த பற்பலரா யென்

போன்று
சொப்பனமாய் வாழ்வின் றுயர்ச்சிக்கும் பெண்டிர்தம்
நிர்க்கதியைத் தானப்பா நீட்டிக் கவிபடைத்தான்!
பூதமென்று யென்னைப்போற் பூவி லலைகின்றோர்
நாதந்தா னிப்பாடல்! நாசமுற்றுப் போவதற்கும்
எல்லை யிருக்குமெனி வென்னைப்போல் யாருமென்றும்
தொல்லைப் படமாட்டார்; தோல்வி யுறமாட்டார்!
நெட்டைக் குரங்கனுக்கும் நீள்கொம்பு மாடனுக்கும்
விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு வீணா யழிந் தலையார்!
என்றனுருக் கண்டெனக்கா யெள்ளளவு மஞ்சற்க!
கன்றிக் கறுத்தவந்தக் கால வினையால்
இகழாதே!” என்றெடுத்தவ் வேழைசொன் னாலும்
அகலாதென் னச்ச மடிமனதிற் றுளமிட,
“யாரம்மா நீ, சொல்” கென் றன்பாய் வினவலு
ற்றேன்.

“பேரைப் பகர்ந்தாற் பெரும்பாவ மாமப்பா!
பேரூரே யற்ற பெரும்பிறவி யென்றெடுப்பாய்!
ஆராரோ வென்ற னவலப் பெயர்கேட்டுச்
“சீ, நீயா!” வென்று சினந்தகன்று போயினரே
ஏனப்பா மேலு மெனக்கிவ் வவலங்கள்?
ஆனாலும் நீயென் னவலக் கதைகேட்பாய்

மேனாட் குயிற்பாட்டு மேவியபோ லென்கதையைக்
காவியமாய்ச் செய்யுங் கருத்தெடுப்பாய் அப்போது
பாவியென்றன் பேரைப் பகர்கின்றேன் என்றுரைத்
தாள்

“ஆகட்டு” மென்றேன். அவளுடனே தன் கதையைத்
தீ சொட்டச் சொன்னாள் சிறுத்து.

ஆவிப்பெண்ணின் பிறப்பு

“நான் பிறந்த நாடோ நலம்பிறந்த நன்னாடு.
மானத்து வீரர் மலையிற் கொடிநட்டுத்
தூரந் தொலைவெல்லாந் தோணிபல வோட்டிப்போய்
ஊர்கள் பலவாண்ட வோங்கு தமிழ்நாடு.
சாத்திரங்கள், சங்கச் சரித்திரங்கள், சூத்திரங்கள்
மூத்தெடுத்தே யாண்ட முதன்மைப் பெருநாடு.
இந்தப் பெருமை யிறங்கிப் படுகுழியிற்
சந்தி சிரிக்கச் சதியாட்டங் கண்டபினர்
ஒல்லாந்தன், போர்த்துக்க லோராயன் வந்தடுத்துப்
பொல்லாத வெள்ளைப் பெருங்கூத்த னாண்ட
கருகியதோர் காலக் கறுமையிலே தானே
சிறுமைச் சனிப்பிறப்பாய் ஹென்மடுத் தேனாண்டு!
“செல்வங் குகைகுகையாய்ச் சேமைக்குச் சென்றதனால்
நல்வயிறு காய்ந்து நலிவுற்று மேதினியிற்
பொல்லா வறுமைப் புயலுக்குட் சிக்குண்டோம்;
எல்லா வழியாலு மின்னற் பலதுய்த்தோம்.
வீட்டுச் சுதந்திரமும் வீரத் தமிழ்நாவுங்
காட்டுந் திறனுக்கோர் கண்டவழி யன்றில்லை!
பாரதியு மன்று பிறவாத பிற்காலம்!
வீரரெலாங் கோழைகளாய் வீட்டுட் டுயின்றிருந்து
ஊரறியப் பிச்சை யுயிர்வாழங் காலமது!
சேற்ற வந்தச் சிறப்படிமைக் காலத்தில்
ஏழைக்கின் னேரேழை யேங்குங் குடும்பத்தில்
வாழப் பிறந்துவிட்டேன் வாழாப் பெரும்பேய்ச்சி!
“பிள்ளைகளோர் பத்துப் பெறுதற் பெருமையெனும்
உள்ளம் படைத்திருந்த வுத்தமரென் பெற்றார்க்குத்
தாளாத் தலைவலியாய்த் தப்புத் தலைமகளாய்
ஆளாகி வந்த வருமையைத்தா னென்னென்பேன்!

“ஆனான பேர்க்கே யரைச்சதத்துத் தேவைக்கும்
வீணை தொல்லை விளைகின்ற காலேமன்றோ!
தந்தை யெமைவளர்க்கத் தந்த வுடலுழைப்பை
எந்தப் பிறவியிலும் யாரும் பெறுதிருக்க!
‘சுலி’மிகக் கேளார்! கொடுத்துதவே போதுமென்பார்!
மாலையினில் வீட்டில் மனைக்குப் பொருள்போதாப்
போதேதா னுள்ளம் பொருமி யமுதோய்வார்!
‘ஏதே தெமக்கேன்றே னிந்தத் துய’ரென்பார்!
“ஆட்சிக் கொடுமைதனை யார்தாஞ் செவிமடுப்பார்?
மீட்சிக்கோர் பாதை மிகவருகி லேயிருந்தும்
இந்து மதம்விட் டினியோர் மதம்போகி
‘இந்தியனே யார்’னென் றியம்பும் விருப்பில்லார்!
மாறிப் புகுந்துமவர் மாண்பு மொழிகொண்டும்
ஊறித் திளைத்திருந்தா லோர்வாழ்வு வாழ்ந்திருப்போம்!
தந்தையுமோ ரிந்தியனே; தாழாத் தமிழ்நெஞ்சன்!
வந்தனையுந் துன்பங்கள் வாழ்த்திப் பொறுத்ததன்றிச்
சென்றடிமைக் காளாகிச் சேரழிந்து போகாதார்.
இன்றெல்லா மாவியளா யேங்கித் திரிந்தாலுங்
குன்றெத்த வென்றந்தைக் கொள்கைப் பெருமையெனே
என்றென்று மின்பத் திருங்கடலில் நீந்துவிக்கும்!
“ஓன்பா னிரத்தினங்க ளொப்பில்லாப் பொன்னென்று
மண்மேல் மனிதர்க்கு மாறாத ஆசைதரும்
ஆபரண வர்க்கமெலாம் யாமேயெய் பெற்றோர்க்கு!
கோபுரமாய் நின்ற குலத்தினிலே பத்துப்பேர்.
“பாந்தமுட குண்டு பதின்மூன்றைத் தாண்டியபின்
பூந்தளிரின் மேனியுடன் பூப்பெய்தி யானின்றேன்.
“வையக் கனவுறுத்தும் வாழ்வின் வசந்தத்தில்
வெய்யக் குடற்பதறும் வேதனையின் சொப்பனங்கள்!
வள்ளங் கரைசேர்க்க வையகத்துப் பொன்றேடும்
உள்ளத்துப் பெற்றார்; உலகப் பழிச்சொல்லுக்

கஞ்சி யொதுங்கி யருங்கற்பைக் காக்குழியான்!
 பஞ்சப் மடுகுழிபிற் பற்றுக்கோ டின்று
 வயிறு வளர்ப்பதற்கே வக்கில்லா நாங்கள்
 உயிரை விடமான மோம்புஞ் செயலதுவுங்
 கூடிவந்து சேர்ந்தனாற் கோவில் நிலைதளர்ந்தோம்.
 “ஆடவர்பல் லோரென் னருகணையத் திட்டமிட்டார்!
 தாரணியில் யான்பிறக்கத் தசய்மாமா னென்னவரென்
 றாரறியப் பெற்றோர் ருரைத்திருந்தார்! அந்நினைப்பில்,
 பால்யத் திருமணத்துப் பச்சை வனப்புகளில்
 குலுற்று யானுஞ் சுயவரத்தந் நாள்பார்த்துக்
 காத்திருந்த லோதோர் கலிச் செய்தி வந்ததப்பா!
 “காந்திரமாய் வாழ்ந்த கணவனெனுந் தாய்மாமன்
 போராட்டப் போரொன்றிற் பிண்பட் டிறந்து
 விட்டான்!

தேரேகட்டங் காணத் திருநா ளெதிர்பார்த்த
 மாடக் குயிலென்றன் மார்புருவித் தைத்தம்பு!.....
 பாடக் குரலும் பறக்கச் சிறகுபுலை!...
 பொட்டே நகையாகிப் பூரித் திருந்தவென்றன்
 பொட்டிறங்கி மொட்டையது பூவாய்த் தலைக்கேறச்
 சூரியனைக் காணற்குஞ் சொந்த மறுந்துவிட்ற்
 கோரியென மூலையொன்றி லுட்கார்ந்து நீர்
 சொரிந்தே!

பால்யத் திருமணத்துப் பாலியலின் வீம்பினிலும்
 நால்வகைத்த ஆராவின் நாக்குத் திமிரினிலும்
 பெற்றார் வடிக்கும் பெருநீர் மழையினிலும்
 இற்றுப் பொடிந்தேன்; இனித்தீயே நட்பென்று
 சந்தர்ப்பம் நோக்கிச் சகித்திருந்த வேளையிலே
 வந்தா ரொருவர் வளைதது!

பெருங்காணி வரவு

ஆவிப்பெண் கூறு மருமைக் கதைகேட்டுத்
 தாவிப் பறந்ததச்சம் தாங்காத் துயர்க்கதையை
 மிக்க பரிவுடனே மேலுஞ் செவியுற்றேன்:-

“அக்கணத்து வந்தா ரரும்பேர் பெருங்காணி.
 நாளிலரைப் பங்கிலெனை நாடிப் புறம்நின்று
 ‘காளித்தாய் மேலாணை! கல்யாணஞ் செய்தால்
 அரசியென வீற்றிருப்பாய்! ஆளடிமை வாய்ந்த
 பெருங்காணி யென்னீட்டுப் பேரரசி யாய்வாழ்வாய்!
 என்றெல்லாங் கூறி, யெடுத்தெறிந்து பாயுமென்றன்
 சண்டித் தனங்கண்டு சாய்ந்தோடி மீண்டும்
 வலம் வந்து துன்பம் வருத்துமந்தப் பாவி
 தலைகண்ட போதே தறிகெட்டுப் பின்புறத்தே
 ஓடி யொளிந்துநின்றேன்!

“ஓடிப்போ யென்றந்தை
 “கோடி வணக்கமிட்டுக் கொள்ளைப் பணக்காரச்
 சீமைத் துரையடியின் சீழ்துடைக்குங் கீழாணைச்
 “சாமியரே! எந்தஞ் சகதிக் குடிலுக்கு
 வந்ததுமேன்? என்னை வரும்படியாய்ச் சொல்லி
 விட்டாற்
 பிந்துவனோ?” என்று பெரிதாய் வரவேற்றார்.

“உங்கள் துயரங்க ளொவ்வொன்றா யென்செனியில்
 மங்களமா பேசும்? மனதும் பொறுத்திடுமா?
 எத்தனை நாள் பார்ப்பேன்? இனியும் பொறுத்திருந்தால்
 சித்தங் கலங்கிச் சிவலோகம் போய்விடுவேன்!
 உங்கள் மகளை யுளமாற யான் மணந்து
 தங்கள் குடும்பத்தைத் தாங்குதற்குத் தானிருந்தேன்.
 ஆயினுமூன் நீங்க ளருமை மகளுக்குத்
 தாய்மாமன் றன்னைத் தரம்பேசி விட்டதனாற்

பேசா திருந்தேன்; பெரும்பாவி காலனவன்
நாசமுற்றுப் போகட்டும்! நம்மைக் கதறவிட்டான்!
என்ன செயற்கியலும்? ஏழை நமக்கேதான்
இன்ன லடுக்கிவரும்!... “என்றார் பெருங்காணி!

“ஆடு நனைகிறதாம்; ஓநா யழுகிறதாம்!
குடு பறந்திடுமோர் சொல்லைச் சுவைப்பதற்கே
ஆசைப் படும்நா வடக்கச் சிரமமுற்றேன்...
“ஓசைக் குரல்நீட்டி போவேன்றேன் பெற்றோர்
அழவக் குரல் கேட்டென் னுத்திரத்தை மென்றேன்.

“தொழுத கரத்தவராய்த் தோன்றிப் பெருங்காணி
கண்ணீர் கரையநின்றார். காட்சி யதுசண்டு
கண்ணி எதற்கோதான் கட்டுகிற ரென்றென்னுள்
எண்ண மரும்பியது.... இன்னு மெதையெதையோ
பின்னிப் பிதற்றியவர் புத்தம் புதுக்காகத்
தங்கத்தை யள்ளியென்றன் றந்தையவர் கையிட்டார்.

“எங்கட்குப் பொன்வேண்டா” வென்றுமறுத் தார்
தந்தை.
“பைத்தியமும் வேண்டா; பரதேசிக் கோலமுந்தான்!
வைத்திவற்றை வாழ்வை வளமாச்சிக் கொள்ளுங்கள்!
ஆண்டவனா யீவதையே யன்பாற் றருகின்றேன்!
மீண்டும் வருகின்றேன்; மேலு முதவுகின்றேன்!
என்றபெருங் காணி யெழுந்து வெளிச்சென்றார்!

“அன்றென் னருமைமிகு மத்தனுட னம்மையுமாய்
வந்த பெருங்காணி வள்ளற் றனம்மெச்சி
இந்தவுல கத்தை யென்தில் மறந்தனரே!

“அற்பப் பெருங்காணி யண்டை யாளனின்
சொற்ப மகிழ்ச்சியையுஞ் சொல்லாற் சுருட்டிவிட்டு
மிக்க நயமாக வெள்ளையனின் காற்பிடித்துப்
பக்கத்தி லெங்கோ பதிவான தீவொன்றின்
சேனைப் பயிருடனே சேவகமுந் தான் செய்தே

ஊனப் பிழைப்பொன்றி லுறித் திளைப்பவனும்!...

“மூன்றும்நாள் மாலைவர மூர்க்கப் பெருங்காணி
தோன்றியுடன் மிக்க துடிப்பு முரிமையுமாய்,
“வாருங்கள் முன்னால்! வளமான வாழ்க்கைக்குத்
தாருங்க ளுங்கள் தரமாகு மொத்துழைப்பை!
நானும் முடிந்தவரை நன்றாய் லோசித்தேன்.
வீனா யவள்வாழ்வு வெம்பிடவும் வேண்டுவதோ?
இத்துயரை யானோ ரிருநொடியுந் தாங்குகிலேன்!
சத்தியமா யுங்கள் ஜகவாழ்வே யென்வாழ்வு!
பொன்னும் பொருளுமெனப் பொங்குகிற காலமிது!
மன்னரென நாயும் வளங்கொழிக்கும் வாய்ப்பிதுவே!
தங்களும் புத்திரியைத் தத்தத்திற் பெற்றிடற்குக்
கங்கணமே கொண்டேன்; கவலை யறு “கென்றான்.
“ஈரற் குலைகளறுந் திவ்வுலகந் தான்மறந்து
வேரற்றுப் போனோம்; வியர்த்துக் குளமானோம்!

“ஐயா, பெருந்தகையீர்! ஆகாத்தீ வார்த்தைகளேன்!
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போனதிவள் வாழ்க்கை!
நமது பரம்பரையில், நல்ல தமிழ்நாட்டில்
அமையா வழக்கத்தை யார்செய்தற் கூடுமையா?
கொண்டா னிறந்தவுடன் கொண்டா எவனுடனே
வெந்தே யிறப்பதுதான் வேதத் தருமமையா!
வேகாமற் போன வெகுபாவந் தானையா
சாகாம லின்றெம்மைச் சங்காரஞ் செய்கிறது!
போது மிதுவார்த்தை! போய்விடுவீ” “றென்றெனது
குதறியாப் பெற்றோர் சொலவும் பெருங்காணி,

“ஆத்திரமும் வேண்டா மவசரமும் வேண்டாமே!
சாத்திரங்கள் பேசின் ஜகவாழ்வுக் காகிடுமோ?
சின்னஞ் சிறுவயதிற் செய்த திருமணமே
பென்னம் பெருந்தவறு! பெண்ணின் றிருமணத்தால்
ஊசித் துளையளவு முண்டோ தவறென்று?

யோசித்து நன்றாய் யுருப்படியாய் நாளை
எனக்கோர் நலமாகு மின்முடிவைக் கூறின்
மணக்கின்ற நாளை மறுகணமே பேசிடலாம்!”
என்று மொழிந்துவிட்டு டேளனமாய்ச் சென்றகன்றார்.

“குன்று தலைமீது குன்றிப் பொடிந்தது போல்
நெஞ்சைப் பெருநெஞ்ச நேராய் விழுங்கியதாய்ப்
பஞ்சத் தரித்திரத்துப் பாழும் நிலையெண்ணி
விம்மிக் கரைந்திருந்தேன்...வீட்டுக்குட் பெற்றாரோ
இம்மியள வோயாரா யேங்கித் தவித்திருந்தார்.

“முன்னாட் பெருங்காணி மூர்த்திப் புகழ்பாடிப்
பின்னா ளிகழ்கின்ற பெற்றாரை யெண்ணிச்
சிரிப்பு மழுகையுமாய்ச் சேர்ந்த வுணர்வில்
வெறிச்சோடிப் போனேன்; விதியைத்தான் நொந்தேன்

“மறுநாட் பெருங்காணி மாலைபெற வந்தார்.
மறுமணமே செய்தற்காய்!

“மானத்தை யேயுயிராய்
எண்ணிவரும் பெற்றோர், “எங்களுக்கோ ரிஷ்டமில்லை!
பெண்ணுக்கு மஃதே! பெரிய மனத்துடனே
எங்களைநன் னிம்மதியா யீண்டிருக்க விட்டுவிட்டுத்
தங்கள் வழிசென்றாற் றுளாக் களிப்பென்றார்.

“தானே வருகின்ற தர்மத்துச் சீதேவி
போனால் வராளே! பொறுமை மிகவேண்டும்!
திட்டங்க ளில்லாத் தெருப்பொறுக்கி யானல்லேன்!
சட்டங்க ளெல்லாஞ் சரியாய்த் தெரிந்துள்ளேன்.
கல்யாணஞ் செய்தந்தக் கையோடு யானவளைப்
பல்வளமு மிக்க பரிமளத்துத் தீவுக்குக்
கூட்டிப்போ யங்குக் குடிவைக்கப் போகின்றேன்.
வாட்டத்தைப் போக்கி வளமான மாசியுடன்

தங்கமெலாஞ் சேர்த்துத் தனிக்காட்டு மன்னவனாய்
அங்கம் பொலிவுபெற்ற காட்சி நடத்திடுவேன்!
ஏழைமையைப் பிய்த்தெறீவீர்; ஏற்ற மடைந்துய்வீர்!
தோழராய் நம்வெள்ளைத் தோலார்க்கு மாவீரே!
ஏனித் தயக்கமும்? என் றிங்கிதமாய்ப் பேசலுற்றார்.

“வீணய்க் கதைவளர்க்க வேண்டாம் பெருங்காணி!
நம்மரபு காணா நரியரெனப் பேசுகிறீர்!
சம்மதமே இல்லை; சரிதானா?” வென்றெனது
தந்தை விளம்பியதைத் தாளொணாஅப் பேய்ச்சிரிப்பால்
உந்தி யுதறிவிட்டல் லூர்ப்பெரியார் சொல்லலுற்றார்:

“ஐயா, பெரியீரே! ஆபத்திற் கைகொடுக்கும்
மெய்யான வென்னை மிதித்திங் குழக்கிவிட்டு
நிம்மதியாய் வாழ நினைத்தால் நடக்காது!
உம்மகளை யென்றோ வுரித்தாக்க வெண்ணி
அயராது திட்டங்க ளாயிரமா யிட்டும்
பெயராது போனாற் பெருங்காணி யென்பெயரோ?
யானிவளை யெப்படியு மாலிங் கனஞ்செயவே
பேணி மனத்தெடுத்தப் பால்யத் திருமணத்து
நாளே பெரியவனு யான்முன்னால் வந்திருந்து,
“வாலைக் குமரியளாய் வந்தபின்ர் தானிவளைக்
கொண்டுசெல லாகு”மெனக் கூறியதேன்? எண்ணிடுக!
அன்றே யிவளை ய்வனனைத்துச் சென்றிருந்தால்
என்னுசைக் கெங்கே யிடமப்பா?...பின்னருமே
கண்ணு யிவளைநிதங் காத்துவலம் வந்தேனே!
கால நவன்கூடக் காலம்வந் துற்றதுவும்
வாலிபனைக் கொன்றான்! வழிநோக்கிக் காத்திருக்கும்
என்றனாகே யீண்டிவளென் றிங்குவிதி யாத்திருக்கப்
பண்டைக் கதைகளினாற் பார்க்கும் பலனேது?
வெள்ளையனின் நீதி விளங்காத காரணத்தாற்
சள்ளென்று பாய்கின்றீர்! சாற்றுகிறேன் கேளும்:

இடம்பெறுங்கல் யாண மிளவயதி லென்றால்,
உடன்கட்டை யேறி யுயிர்துறத்த லென்றால்,
ஒருத்திக்கு மீள்வாழ்வை ஒவ்வாது போனால்,
இருத்துவித்தால் வீட்டு ளெவளையுமே சீமையனின்
தண்டனைதா னென்னவென்று தாரணியே நன்கறியும்.
கண்ட விடந்தனிலே குண்டு தலைக்கேறும்!
ஆதாய மில்லாதா யாற்றை யிறைக்கின்றேன்?
ஏதாவ தோர்முடிவை யின்றே யெடுத்திடுக!
கன்னிக் கெதுவேனுங் கஷ்டங்க ளேற்பட்டாற்
சென்னிகளைத் துப்பாக்கி சீண்டாமற் போகாது!”

“உள்ளம் நடுக்கமுற்ற கோல மிடவைத்த
வள்ளற் பெருங்காணி வாயோய்ந்து கீழிறங்க
அப்பாவு மம்மாவு மாறாப் பிறப்புகளும்
ஒப்பாரி வைத்தே உருகிக் கரைந்தனரே.

“கண்ணீ ரொருசொட்டுங் காணாத பேயாகச்
செந்நீர் மனஞ்சொட்டச் சிந்தித்தேன்; சிந்தித்தேன்.

“யான்செத்தாற் பின்னு மவதியேதான் பெற்றார்க்கு.
யான்வாழ்ந்து மன்னார்க் கவதியேதான்! ஆதலினால்
ஏதாவ தொன்றுக் கியைவதுவே நன்மதியாம்.

மூதாதை தந்த முடவச் சடங்கையெலாம்
மாற்றிச் சமூகம் மலர்வித்தல் மேற்பணியே!
ஆற்றாமை பெற்றோர்க் கணிகலனே! அன்னரின்
துன்ப மழிக்கத் துணைபோத லென்கடமை!
அன்புக்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழிவ்வுலகில்?...

“அன்றிரவு நாங்க ளயர்வாய்ப் புரளுகையில்
தென்றற் புயலாகத் திண்ணையெலாங் கண்விழிக்க
வேகமெடுத்தோடிவந்த வெண்பரிகள் முற்றத்தே
ஏகக் குரலெழுப்ப வெம்மிற் கதவுடைய
யாரோ தடதடவென் றுத்திரமாய்த் தட்டலுற்றார்.

“யாரப்பா?” வென்றதந்தை, “யாரா? திறகதவை!”
என்றுமலர் கேட்க வெழுந்துசென்று தாழ்ந்தார்.
“நின்றிருந்தா ரங்கே நிறையப்பே ராங்கிலத்தார்!

நீட்டியகூர்த் துப்பாக்கி; நீண்டெரியும் பந்தங்கள்!
காட்டி வழிவந்த காதற் பெருங்காணி!
“காட்டுத் திருமணத்தைக் கைக்கொண்ட தோர்குற்றம்!
வீட்டுக்குட் பெண்ணை விலக்கியதின் னோர்குற்றம்!
மொட்டையுடன் மூளியளாய் மூடியதின் னோர்குற்றம்!
சட்டத்தா லுஞ்சிரசைத் தட்டுதலே நம்நியாயம்!
இத்தனைக்கும் மன்னப் பிருக்கிறதாம்; உன்மகளைத்
தத்தம் புரிந்தீக! தப்பிடுக!” என்றாங்கி
லேய னுரைத்தவுடன், “இல்லை! இயலாது!
போயிழிந்து வாழ்கில்லேன்! பொன்றிடுவேன்!”
என்றுதந்தை

ஆவேசம் வந்தலறி யாடிடவும், “நில்லுங்கள்!
ஈவேனென் வாழ்வை யிவருக்குப் பத்தினியாய்!”
என்று கனல்தெறித்தேன்!

“என்வீட்டார், “ஐயையோ!
கொன்று புதைத்தனையே! குலநாசஞ் செய்தனையே!
ஆண்டவனே! என்றென் றலமந்தார்; ஆர்த்
தெழுந்தார்!

“தாண்டிக் கதவடியைத் தள்ளாடி முன்சென்றேன்.

“ஆங்கிலத்து நாயகரே! ஆசைக் கிளியிவட்குத்
தீங்கற்ற காதலென்மேல்! தீயரிவள் பெற்றாரே!
என்னவளைத் தந்தே யெனைக்காக்க வேண்டு”மென்று
சொன்னபெருங் காணியவர் ஜோதி முகம்நோக்கி
வந்த பெருஞ்சினத்து வாலொடுக்கிச் சொல்லலுற்றேன்:

“எந்த நிலத்துக்கு மேற்பாடாய்ச் செல்லுகிறேன்!
பந்தங்கள், பாசங்கள், பைந்தமிழ்ச் சிந்தனைகள்,
சொந்தங்க ளெல்லாந் துறந்தாலு மென்னாட்டின்
அன்னை நினைத்திருக்கு மாவலுடன் செல்லுகிறேன்!
முன்னைப் பழங்கதைகள் முற்று மறுத்துத்
திரைகடல்க ளோடித் திரவியங்கள் தேட
வரைமுறைகள் மாற்றி மனமிசைந்து செல்லுகிறேன்!
ஆனால் நிபந்தனையொன் றாகும்! மறுதலித்தால்,
நானெங்கும் போக நகரே விடம்விட்டு!
போகு மிடந்தனிலே பொன்னும் பொருளுமதாய்
ஆகித் தலைநிமிர்வுற் றல்லற் படுங்குடும்ப
வேதனைகள் தீர்த்து விடுதலையும் பெற்றபின்தான்
நாதனிவர் கைபிடிப்பேன்! நல்லதென்று காணின்
இது போழ்தே யானு மிறங்கிவரு கின்றேன்!”

“விதிமாறிப் போனதனால் வேர்த்து விதிர்விதிர்ப்புற்
றத்தனுட னம்மையுமே ஆடாச் சிலைகளெனச்
சித்தந் தளர்ந்து செயலின்றி நின்றனரே!

“உன்விருப்பம் மீறி யொருபோதும் நான்நடவேன்!
என்னோடு வந்தா லினிய பொருள்சேர்த்துத்
தேவை நிறைத்துத் திருமணம்பின் - செய்திடலாம்!
வா, வா, வா!” என்றார் வசித்த பெருங்காணி!

“நானைச் சுணக்குவதால் நம்பெற்றார் தம்மாலென்
முனை சிதறுமெனும் முட்டாள் நினைப்புடனே
அப்போதே யானு மவர்தம்பின் சென்றேனே....

“இப்போதோ வேக்கத்தா லெண்ணிமனஞ் சோரும்!...

“ஒருவார்த்தை தானு முரையாதென் பெற்றோர்
பெரியனவா யோலப் பிலாக்கணங்கள் பாடிடவும்
ஊரா ரொளிவின்றி யொவ்வொன்று பேசிடவும்
நேராய் நடந்தேன் நிமிர்ந்து.

பெருங்காணியின் சதி

“சுற்றத்தார் தூற்றச் சுகந்தேடி யோடிவந்தாய்!
பெற்றமன மேங்கப் பெருங்காணி யோடுவந்தாய்!
தாய்மாமன் மீது தணியாத காதலென்றாய்!...
நாய்தானும் நாடாத நல்ல பிழைப்” பென்றேன்.

“அப்படித்தா னென்னையுல காத்திரமாய் வைகிறது!...
எப்படித்தா னென்ற னிழிந்த நிலையுரைப்பேன்?...”

“குற்றத் திருமணத்தைக் கூடிப் புரிவித்த
உற்றரும் பெற்றரு முராராக் கஞ்சித்
தயங்கித்தா னென்றலைமேற் றம்பிழையை யேற்றி
மயக்குற்றார்! மற்றும் வறுமைக் கொடும்பிடியில்
மூத்துத் தவிக்குமென்றன் மூடத்துக் கோவிலுக்கு
முத்தவளா மென்கடமை முன்னேற்றந் தேடுதலே!
கட்டுதற்காய் நின்ற கணவனையே காதலித்தேன்.
எட்டாக் கனியாகி னாரே!... யெனினும்
பெருங்காணி மீதெப் பெருவிருப்பு மில்லா
நெருங்கா நிலையிற்றான் நீள்தூரம் நான்வந்தேன்!...
வாடியவெங் கோவிலது வாழ்வுற்றுச் சீர்ப்படவும்
நீடியதா மென்றுயரை நெஞ்சி எனகறுதற்கும்
நானெடுத்த வொற்றை நடவடிக்கை காயுலகோர்
ஏனெடிந்து போவார்?” எனப்பேசிச் சொல்வான்:

“அயலுரைத் தானு மறியா வெனக்குப்
பயமும் படபடப்பும் பல்கிப் பெருகியது!
மாட்டுவண்டில் மாறி மலையா நடைநடந்து
காட்டுவழி தாண்டிக் கடலைக் கரைநின்று
நோக்கியபோ தென்விழிகள் நோயுற்று நீர்சொரிய
நீக்கிவந்த தாய்வழியை நீண்டு புறம்பார்த்துக்

கப்பலிலு் மேறிக் கரைநீத்துக் கல்லானேன்!...

அப்புறமாய் வந்த வகலாக் கொடுத்தெருப்போ
இச்செயலைச் செய்துவந்த வென்னை யிழித்துரைக்கும்.

“எச்சதியோ? ஏதோ? எளியேன் மடத்தனமோ?
சந்தி சிரிப்பதுவோ? சாபம் பெருக்குவதோ?
எந்தையுடன் ரூயு மின்யே தெனவெல்லாம்
நெஞ்சு கரியாகி நீராகிப் போம்வரையும்
அஞ்சி மிகவஞ்சி யஞ்சி யழுதழுதே
ஆறுதலோ தேறுதலோ வண்மிவராப் பாமுராய்
வேறுபட்ட தீவில் வெறுப்போ டிறங்கிநின்றேன்.

“மட்டில் மகிழ்ச்சியுடன் மாயப் பெருங்காணி
மொட்டைத் தலையளெனை மோகித்துக் கண்கழற்றி,
“என்னவளே! பெண்ணணங்கே! ஏறு மலைக்”கென்று
முன்னறியா முள்வழியில், மூர்க்க மலைச்சரிவில்
என்னை யழைத்துப்போ யெங்கோ வனத்திடையே
சின்னக் குடிலொன்றிற் சேர்த்தார்! குடிலதுவோ
தூசாயுந் துன்பாயுந் தொத்தற் சுவர் சரிந்து
கூசங் கதிர்நுழையுங் கூரையுட னாடியது!
உப்பரிகை தேடி யுயர்வுறவா நான்வந்தேன்?
குப்பைக் குடிலத்தைக் கூட்டி வளமாக்கப்
பாம்பு, குளவியெல்லாம் பாய்ந்துவெளிப் போந்தனவே.

“வீம்புப் பெருங்காடோ வீட்டை வளைத்துநிற்கும்.
நேர மிருண்டுவர நீங்காக் குளிரணையும்.
வேரோர் மனிதமண வீச்சுக் கிடமில்லை...

“உச்சிமலை தன்னி லொருவீ டுயர்ந்திருக்க
மச்சுத் துரைமகனின் மாளிகையே யஃதென்றார்.

“தீனிப் பொருளெல்லாஞ் சீக்கிரமே கொண்டுவந்தார்.
ஏனின்னுஞ் சோகம்? எடுத்தெறிவா” யென்
றுரைத்தார்.

“வீட்டை நெருங்கியுள வெங்காட்டுத் தூர்களிலே
கோட்டை யமைப்பதற்குக் கூடுகிற தங்கமுண்டு!
வேலை யினியுனக்கு வேறில்லை; காடழிப்பே!
பாலும் பழங்களினும் பற்பலவுந் தந்திருப்பேன்!
கண்ணே, யிதுமுதலாய்க் கஷ்டந் “தொலையுமென்று
முன்னால் நெருங்கிவந்து மூச்சு விடலானார்.

“ஏற்பட்ட வெஞ்சினத்தை எங்கோ மறைத்துவிட்டு
“நாட்பட்டுத் தானின்பம் நாடிவர வேண்டுமெயா!
கேணிக் குளிர்தீர்க்குங் கேடுண்டோ வெள்ளத்தால்?
பாணிக் கிரணமட்டும் பக்கத்தே வேறிடத்து
நீரிருக்க வேண்டுமியான் நிற்பேன் தனித்” தென்றேன்.
ஏறெடுத்து நோக்கியவ ரேக்கத் துடனகன்றார்.

“காலை புலருமுனர் காய்ந்து குளிரடுப்பில்
வேலை தொடங்குகையில் வந்தார் பெருங்காணி.

“மண்வெட்டி, கோடரிகள், மரக்கத்தி பாரையெலாம்
முன்கொட்டிச் சொன்னார்; “முதலில் வனமழிப்பாய்!”

“ஆரம்பித் தேன்வேலை; அல்லற் பலபட்டு
நேரத்துக் கோருணவோ நீரோ வருந்தாது
நச்சுப் பிராணிகளின் நாட்டந் தவிர்த்தந்த
அச்சக் குளிரினிலு மாற்றாக் கதிரினிலுங்
கொட்டு மழையினிலுங் கோலோச்சங் காட்டினிலுந்
தட்டுத் தடுமாறித் தங்கத்தை நெஞ்சிருத்தி
எத்தனையோ நாளா யிளைத்துத் துரும்பாகி
அத்திணிந்த மாவனத்தை யற்பமென யானழித்தேன்.
உண்ணுதற்கும் மாநத்தை யோம்புதற்குந்
தந்தென்னைப்
பண்ணைப் பெருங்காணி பற்பலவாய்ச் சுற்றிவந்தார்!

“காட்டை யழித்துள்ளேன்; காணேன் பனித்தங்கம்.
வீட்டுக் கனுப்புதற்கு வேண்டும் பொருளென்றேன்.

“தூருக்குக் கீழன்றோ தூயமணித் தங்கமுண்டு!
பேருக்குக் கீழே வெகுதூரந் தோண்டென்றார்!

“ஓயாது பின்னருமே ஓங்கிக் குழிபறித்துப்
பீயாகத் தேடியுமோர் பேச்சுக்குந் தங்கமின்றி
ஓடாகத் தேய்ந்தேன்; ஒருநாள் மனஞ்சலித்தேன்.

“மாடாக யானுழைத்து மாய்ந்தே” னென
மொழிந்தேன்

“நம்மதிர்ஷ்ட மவ்வளவே! யானு முனக்கெனவே
இம்மியுமோர் குற்றமிலா தேங்கித் தவிக்கின்றேன்!
ஆகட்டுங் கண்ணே! அநியாயஞ் சேராது!
நீகொத்திச் செய்த நிலத்திற் பயிர்செய்து
விற்புப் பணம்பெற்று வீட்டுக் கனுப்பிடலாம்!
சற்றும் மனந்தளராச் சமர்த்துமனம் வேண்டுமடி!
இன்று முதல் நீ யிவற்றைப் பயிரிடென்று
சென்று கொணர்ந்துபல தேர்ந்த விதைதந்தார்.

“வல்லான் வகுத்தவிதி மாற்ற விதியின்றி
எல்லாப் பொறுப்பு மிறையவன்றன் பாலென்று
கொட்டை தமைக்கொண்டு கொத்தி நிலம்வைத்து
மொட்டு மலர்ந்து வளர்ந்து பெரிதாக
ஆசைக் கனவை யறுத்தீந்தேன்; பாவியவன்
மோசக் கருத்தை முழுமூடம் நானறியேன்...

“தங்கங் கிடைத்தவுடன் ருவித்தாய் நாடேகிப்
பங்கமிலா வாழ்க்கைப் பரிபா லனஞ்செய்ய
லாமெனுமோ ரெண்ணத்து லாகிரியில் நானிருந்தேன்.
“காமனென வோர்மாலே கண்காணி வந்துநின்றார்.
கூந்தல் மிக வளர்த்துக் குங்குமமு மிட்டவளாய்ச்
சாந்த வதனத்தோ டாங்குத் தனிமரமாய்
நின்ற வெனைக்கூடி நீங்கிடலா மென்றெண்ணிக்

கன்றிச் சிவந்திருந்த கண்பிளவால் முன்விழுங்கிப்
போதும் பொழுதுபடப் பொல்லா வெறியோடு
மாதென் கரம்பற்ற வைரத் துடனிருந்தும்
வேறோர் வழியின்றி வெட்டரிவாள் யானெடுத்துக்
கூறாத ரொசல்கூறிக் கோவெரித்த கண்ணகியாய்,
“வந்தா லழிவாய்நீ! வந்தேபா” ரென்றுரைத்தேன்.

“அந்தச் செயற்கண்டாங் கஞ்சிப் பெருங்காணி,
“அப்படியா பெண்ணே! அறிவாய்: பெருங்காணி
எப்படியு முன்னை இழக்கப் பொறுக்கில்லை!
என்னசைவொன் றில்லாம லெங்கேதான் போய்
விடுவாய்?
என்னவென்று தானென்னை யெண்ணி யிருக்கின்றாய்?
தப்பாவென் றிட்டங்கள்! தாய்மாமன் செத்தொழியச்
சிப்பாயை யேவிச் சுடவைத்தேன்! பின்னர்தான்
சிக்கல்சேர்த் லன்னைச் சிலோ லானுக்குக் கொண்டு
வந்தேன்!

எக்காள மிட்டாலு மேதும் பலனில்லை!
ஏனென்று நோக்கற் கெவரு மில”ரென் றான்!
ஈனத் தனத்தி னிடையாய்ச் சிரித்திருந்தான்!
“அப்போது தானே னறியாமை யானுணர்ந்தேன்.
இப்பாவி செய்யு மிழிதிட்டம் நன்குணர்ந்தேன்.
அப்பாவு மம்மாவு மன்றமுத கண்ணீரின்
வெப்பத்தை நெஞ்சில் வெகுதூரம் நானுணர்ந்தேன்.

“காலங் கடந்தறிவு கண்டும் பயனுண்டோ?
மாலையெனக் கண்ணீர் வடித்தும் பலனுண்டோ?
சூழ்ச்சியினை யஃதாற்றான் குலறுக்க வேண்டுமென்று
வீழ்ச்சிமணங் காட்டாது வார்த்தை திடப்படுத்தி,
“உன்குழ்ச்சி நன்கறிந்தே யுன்னோ டிறங்கிவந்தேன்!
என்னோரின் வாழ்வுக்கா யேகாங்கி யாகிவந்தேன்!

ஆண்டுபல வாயிங்கே யாதரவாய் யானுழைத்த
நீண்ட வுழைப்பினது நேர்கூலி தா"வென்றேன்.

"மீண்டு மவன்சிரித்து, "வேடிக்கை வேடிக்கை!
தோண்டிக் குடைவாய் துருவிடுவா யென்றல்லோ
நானிந்தப் பட்டியலை நாகுக்காய் வைத்துள்ளேன்!
ஏனுன் னுழைப்பெனக்கு? இந்தா, பிடி"யென்று
பட்டியலைத் தந்தார் பரிகாசப் புன்சிரிப்பால்.

"நட்டக் கணக்கின்மேல் நானின்னும் பாக்கிகண்டேன்!
சத்தில்லாப் பாழுணவுஞ் சாக்கென்னுஞ் சீருடையுஞ்
செத்தற் கருவாடுஞ் சீராம் பொருள் விழுங்கும்!
கம்பனியொன் றென்றூற் கணக்கிலது பத்தாகும்!
சம்பளத்துக் கோட்டுற் சரிபாதி வெட்டே!

"எனக்குத் தலைசுழல வெக்காள மிட்டே
"உனக்கினியிங் கேதா னினுலகமடி! தப்பியுயிர்
போதல் நினையாதே! போகும் வழியில்லை!
சாதல் விரும்பின் ஜயமடைக!... முன்னுளிற்
பித்தா யுனைச்சுற்றிப் பேயா யலைந்தவெனைச்
செத்தானுக் கொப்பாக்கிச் சிந்தாமல் நீவாழ்ந்தாய்!
இப்போதீ தென்காலம்! என்றும்நீ செத்தாளே!
அப்பாவை யம்மாவை யன்பார்ந்த தாய்நாட்டைப்
பார்க்கும் விதியில்லாப்பத்தினியாய்ச் செத்தொழிவாய்!
யார்க்கு ன் னுடல்வேண்டும்? யாண்வேண்டேன்!"

என்றுரைத்து

வஞ்சப் பெருமலையாய் வாசல் கடந்தகன்றான்.

"நஞ்சிடத்துத் தஞ்சத்தை நாடற்கும் நெஞ்சில்லை;
மிஞ்சிடுநாள் வாழ்த்தான் வேண்டுமென யான்றுணிந்
தேன்.

முற்றும் நனைந்தபினர் முக்கா டெதற்கென்று
பற்றிப் பிடித்தேனோர் பாங்கு!

வெள்ளையனின் சதி

"தனியவளாய்த் தீவினின்றுந் தாய்நாடு செல்லற்
கெனக்குத் தெரியா திருந்த வழிமுறையும்
சூதாளைக் கொன்று சுகப்படவு மென்வீட்டுக்
காதாயஞ் சற்றே யகப்படுத்த வந்தான்நான்
தீவி லுயிர் த்திருக்கத் தீர்மானம் மேற்கொண்டேன்.

"சாவிற் பயங்கொண்ட ஜாதிப் பெருங்காணி
பிற்றைநாள் வந்து பிரிந்தே கதையளந்தார்!
சற்றேனுங் கோபத்துச் சாய விலாளேபோல்
ஆதரவா யுள்ள வமைப்பிற் கதைத்தாலுஞ்
சாதகமா யேற்றுச் சமீபம் வராதிருந்தார்!
பாம்பறியு மாமின்னோர் பாம்பின்கா லென்பரன்றோ!

"சோம்பாது யானுஞ் சுகத்தை வெறுத்தொதுக்கிக்
காலை, கடும்பகலுங் காமத்து மாலையிலும்
ஆலைக் கரும்பெனவே யல்லல் மிகப்பட்டேன்.

"இப்படியாய்ச் சின்னா ளியங்கி வரும்போதான்
டொப்பந்தக் காரனெனு மோரான் சிரித்துவந்தான்.
செக்கச் செவேலென்று சிக்கற் றமிழ்பேசிப்
பக்கத்தே வந்தவன்றான் பாராளும் வேந்தனென்றான்.
மாமலையி னுச்சியிலே மாளிகையு முண்டென்றான்.
ஆவலுடன் பன்னாள் ளாசைமிக வென்னோடு
பேசிடலா மென்று பெருந்தவமேற் கொண்டன்று
நேசத்தால் நைந்து நெருங்கியதாய்ச் சொல்லிநின்றான்.

"நல்லதொரு வாய்ப்பை நழுவ விடயானுஞ்
செல்லமொழி பேசியென்றன் சிந்தையிலுங் காதலென்
றேன்.

இல்லாத வொன்றை இருப்பா யுரைத்தென்றன்
அல்லல் மிகமலிந்த வாதிக் கதைபகர்ந்தேன்.

“என்றாவ தோர்நாள், இனியவரே! நீரிங்கு
நின்ற னெனைத்தேடி நிச்சயஞ்சேர் வீரென்று
நெஞ்செனக்குக் கூறியது; நீரு மதுபுரிந்தீர்!
வஞ்சித்தே யென்னை வலைபின்னி யித்தீவில்
நாசத்துக் குட்செய்த நாயன் பெருங்காணி
மோசத்துக் காட்பட்டென் முன்னால் மடிந்தாற்றான்
உங்களது கைப்பிடிப்பே னோய்வேன்!” என மொழிந்
வுரைத்தேன்!

“மங்காய், நீ வீனாய் மனத்தை யலட்டுகியும்!
தந்திரத்தைத் தந்திரத்தாற் ருக்கும் வகையறிவேன்!
இந்திரத்தெம் பூமிதனி லெல்லாமே கற்றுள்ளேன்.
நெஞ்சைத் திடப்படுத்தி நீயென்றும் போலிருப்பாய்!
வெஞ்சொற்கள் கூறி வெட்டுவதாற் கண்காணி
வேரோர் வழிவகுப்பான்; வேராய் பழியெடுப்பான்!
கூருதே யாமிருவர் கொண்டுள்ளோங் காதலென்று
மிக்க விரகசிய மேலாம் வழிதெரிந்து
தக்கனசெய் வோ”மென்றான் தாரணியாள் மன்னன்!

“பழிக்குப் பழிவாங்கப் பாலுள் பழமே
விழுந்த கதைகண்டு வெள்ளையனின் காதலதை
வேகத்தோ டேற்றிவைத்தேன்! வெள்ளைப் பெருமகனை
மோக வசப்படுத்தி மோசக்கண் காணியனை
வீட்டி விரும்பியபோல் வெள்ளைப் பணஞ்சேர்த்து
நாட்டை யடைந்து நலங்காணத் தத்தளித்தேன்

“காலங் கரைந்ததுவாம்; கண்டபல னென்றில்லை!
மூலப் பெருங்காணி மூர்க்கத்தே யார்ப்பரிப்பார்!
வெள்ளையனோ வந்து விதந்தென்னைக் காதலிப்பான்;
வெள்ளைப் பணமிரண்டை விசிச் சமாளிப்பான்!...

“சந்தேக மென்னையொரு சாமத்தே பற்றியதால்
அந்தப் பனிநிசியி லஞ்சாப் பிசாசைப்போல்
இந்திரனி னில்ல மிருந்த திசைசென்றேன்.

“சந்திரனின் வீசுகதிர் சாமத் துலவியது.
கும்மாள் சத்தங் கொதித்தனவம் மாளிகையுள்.

இம்மியுமோ ரோசை யெழுப்பாதம் மாளிகையின்
கண்ணாடிச் சாளரத்தைக் கண்டு விழிபதித்தேன்.
சண்ணம்புக் கொப்பரையின் சூட்டி லுளம்வியர்த்தேன்!

“இங்கிலிகக் காதலனு மென்றன் குலங்கெடுத்த
கண்காணிக் காதலனுங் காலின்மேற் காலிட்டுப்
புட்டி மதுவும் புலையும் விழவருந்தி
வெட்டிப் பொருள்பேசிவீற்றிருந்தா ரென்னுழைப்பில்!

“சக்கை பிழிந்தென்னைச் சாற்றா லவர்க்கிக்கும்
மேலாஞ் சுகங்கண்டு மிக்க மகிழ்ந்தாலும்
வேலா யுளம்பாய்ந்த லெள்ளையனின் சூதுறையும்
பேச்சுத்தா னென்னைப் பிடித்துலுக்கி வீசியது!
“மெச்சத் தகுந்த முறையி லிருபெருந்
தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை தோற்றுவித்தோம்!
அப்பாலும்

சுட்டிப் பெருலாப மின்பத் தினிக்கின்றோம்!
சீமை யரசாங்கஞ் சேதியறிந் தெங்களுக்கோ
நேமித் திருக்கிறது நேர்மையுறப் பங்குரிமை!
கண்காணி யாரே! கருமத்திற் கண்ணகிப்
பங்காளி யாகிப் பரிசும் பலபெறநாம்
காரணமே நீர்தானே! காட்டை யழித்திடற்கோர்
வீரப்பெண் றேடிவந்தீர்! வீனாய்ப் பகைமுட்டிப்
போக்கிடம்வே றில்லாதப் பெண்ணைச் சிறை செய்தீர்!
சீக்கிரமாய்க் காடழித்துச் செல்வப் பயிர்செழிக்கத்
தூருக்குட் டங்கமென்றீர்! தூதா யெனையனுப்பிப்
பேருக்குக் காதலித்துப் பெண்ணைப் புரியவைத்தீர்!
நாமிருக்கும் நாள்வரைக்கும் நாயா யுழைக்கவுமோர்
ஏமாந்த பெட்டைச்சி யிங்கிருக்கும் நாள்வரைக்கும்
யாதுங் குறைவுண்டோ? ஆகாகா!” என்றனனே!...

“போதை தலைக்கேறப் பூரித்தார் கண்காணி!

“ஏமாந்த பெட்டைச்சி!... எல்லா மெனக்கடுக்கும்!
பூமித்தே ரோட்டிப் புகழைக் குவித்ததமிழ்
வீரக் குலத்துதித்த வேல்விழியா ளேமாளி!

“ஈரஞ் சிறிது மிலாவிவரை நானழித்து
வாகைபெறு வேனென்று வாயிறுகச் சூளுரைத்து
சோகவுரு வாய்மீண்டேன் சோர்ந்து.

சதியின் முடிவு

“இருந்துடலிற் கொல்லு மிரும்பினிகள்; குன்றின்
மருந்தே பிணிதிர்க்கும்! மையற்கண் காணி
உடனிருந்தே கொல்வான்! உயர்மலையில் நாளை
கிடந்திரந்தும் நோயைக் கெடுக்கும் மருந்திலையே!...
என்செய்வே னீண்டென் றிரவி லிருந்தமுதேன்.
என்செயலொன் றில்லை, இறைநீ துணையென்று
கண்ணும் மனமுங் கருத்தும் மிகமயங்கிப்
புண்ணாகக் கன்னம் பொழிநீரிற் கண்ணெரிந்து
தாய்நாடும் பெற்றருந் தந்த நினைவலையால்
ஓய்வின்றிச் சேர்ந்த வொருகோடி வேதனையாற்
போராடி யாடிப் பொழுதுதிக்க யானெழுந்தேன்.

“ஒருருவ மப்போ தொளிந்து மிகவிரைந்து
யானிருந்த பக்கத்தை நாடியது! காதலர்தம்
தானையதன் மூன்றாமாள் தன்னை யனுப்பியினுங்
கேடுபல சூழக் கெடுவைத் துளரென்றே
“ஓடிப்போ! என்னை யொருபோது முன்னால்
அழித்த வியலாதே! ஆகுமெனில் வந்து
விழுத்திப்பார்! “என்றல்லறி வெட்டரிவான் கையெடுத்
தேன்.

“ஆயாய்! எனைவேறு மாரோ வொருவனென்று
நீயாக வேயெண்ணி நிஷ்டிரம் பேசுகிறாய்!
என்னை யிதற்குமுன ரெள்ளவும் நீயறியாய்!
அன்னையெனு மிப்பூமி யாட்சிக் குரியவன்நான்!
சிங்கமுக நென்பேராம்! சேதிக் கலைகின்றேன்!
பங்கம் வராதுனக்குப் பாவாய்! ” எனமொழிந்தான்.

“யானொன்றும் பேசாது நட்டசிலை யாய்நிற்கத்
தானேமுன் வந்து தனது நிலைசொன்னான்.

“நாட்டைக் கொடும்வெள்ளை நாயன் பிடித்துள்ளான்!
கேட்டை விதைத்தெங்குங் கோட்டைகளும்
கொத்தளமும்

பூண்டான்; புனிதங்கள் போக வழிசெய்தான்!
ஆண்டாரை வந்தா னாவுமோர் காலமையோ!...:
உன்னை யழைத்துவந்தான்! ஓடாக நீதேயந்தாய்.
முன்னுக் கவன்வந்தான்; முட்டாளாய் நாமெல்லாங்
கண்ணை மறைத்திருந்தாற் காலம் நமக்கேது?
மண்ணும் விளைபொருளும் மாண்பும் நமக்கே.
பெருங்காணி யென்ற பெருச்சாளி மூலம்
சுரங்கங்கள் தோண்டிச் சுகம்வாங்கும் வெள்ளைத்
துரையானை யாங்கள் துரத்திடவே வேண்டும்!
கரைதாண்டி வந்தாய்; சுரந்தேயக் காட்டைக்
கொளுத்திப் பயிரிட்டுக் கொண்டபல னெங்கே?
இளைத்துத் துரும்பாகி யிற்றுப் பொடியுண்டாய்!
யோசிக்க முளைக்கோ ரோய்வில்லாக் காரணத்தால்
யாசித்து வாழ்ந்திடற்கா யாகம் நடத்துகிறாய்?
வெள்ளையனை யாந்துரத்தி வென்றால் நிலமிதனை
அல்ல லறுந்தொழியு மற்புதநாள் கீழ்புலரும்!”

“சிங்க முகனுரைத்த செய்திகளும் நேர்மைமிகும்
அங்கத் தசைவுகளும் மன்னனை மெய்ப்படுத்த
மெல்லக் கிலிநீங்கி வெட்டரிவாள் கீழ்வைத்தேன்.
வல்லா னவன்றன் வகையறிந்து நீணைரம்
பேசிக் களித்திருத்தேன்!.. பெண்ணெனக்கு மீற்றாயோர்.
நேசிக்கு முள்ளம் நெருங்கியது! நின்மலனை
நன்றிமிகக் கூறி நமஸ்கரித்தேன்! இவ்வுறவை
என்றும் நிலைநிறுத்தற் கேக்கமுடன் வேண்டினின்றேன்.
“திட்டமொன்றைத் தீட்டித் திரும்புவதாய் மற்றைநாள்
கட்டழகன் கூறிக் கரைந்தான் பெருங்காட்டில்.

“அக்கக்கா!” என்றோ ரகன்ற சிரிப்பினலை
திக்கெட்டும் பாயத் திரும்பினனே! வெள்ளைத்

துரையும் பெருங்காணித் தோழவனு மாங்கே
இரையைத் தொடர்ந்துவந்த வீனப் புலிகள்போல்
நின்றனரே! யானோ நெடுங்கத்தி பற்றுமுன்னர்
சண்டாளக் கண்காணி தாவிப் பிடித்தென்னை
ஆடாமற் செய்திட்டான்! அப்பொழுது வெள்ளையனோ,
“நாடற்ற வேமானி நாயே! உனக்குமொரு
காதலனும் பொன்னுங் களிப்புமாஅ வேண்டுவன?
பாதகியே! உன்னைப் பலகாத தூரம்
அழைத்தோம்! அருகெடுத்தோம்! ஆற்றியவையெல்லாம்
உழைத்துப் பிறனுக்கா யூட்டி யவனுடனே
சேர்ந்தெம்மையேய்த்துச் சிறப்பிழக்கச் செய்வதற்கா?
நேர்ந்துகொள் உன்னுடைய நேர்ச்சைகளை! போ!”

வென்று

பாய்ச்சினென் மார்பிற் பளபளத்த பேரீட்டி!

“வாய்ச்சொற்க ளின்றி வளமின்றி, வாழ்வின்றி
நாடு நகரின்றி, நற்றங்கம் மாசியின்றிக்
கூடு முறவின்றிக் கொள்கை, குறியின்றி
மண்மேலே சாய்ந்தேன்; மலைக்கன்னி யானழிந்தேன்!

★ ★ ★

பின்னால் நடந்த பெருங்கதையை யாவியளாய்க்
கண்டேன்; களித்த காதலென்ன் சிங்கமுகன்
கொண்ட குறிநின்று கூளத் துரையினையுங்
கண்காணிப் பேயனையுங் காணு தொழித்தனனே.
மண்ணைத் தனதாக்கி மன்னவனு மாகினனே!
ஆவியளா யன்றுமுத லங்காந் தலைந்தலைந்து
பாவியளாய்க் காவியமாய்ப் பாட மீ திவர்கின்றேன்!
பாரதியார் பாடிவைத்த பாந்தக் குயிற்பாட்டின்

சாரக் குயில்நானே! சற்றும் பிழையில்லை...
ஆகட்டும் பாவலனே! ஆனிமலைக் கன்னியவள்
பாகட்டிப் பாரிற் பரப்புதலு முன்செயலாம்!"

ஆவியையுங் காணேன்! அதுவரையு மென்செவியில்
மேவியவுங் கேளேன்! மெலிதாய்த் தலையசைத்துக்
கோலைக் கரம்பிடித்தேன்; கோதை மலைக்கன்னி
ஓலைக்குள் வந்தா னுயர்ந்து.

கவிதை உலகெங்கும் காணற் கியலா
உருவத்து நின்றே உயர்பதவி கொள்கிறது.
தானுலகில் வந்து தரணியர்க்குச் சேவைசெயும்
ஆசை எழும்போதே ஆனைத் தெரிந்தெடுக்கும்.
அவ்வாறாய் மோகம் அடைந்த பலபொழுதில்
எவ்வாறோ தேடி எனைத்தேர்ந்து புல்லியது.
என்னுட் கருவீழ்ந் தெனில்வளர்ந்து நற்போதில்
மண்ணுட் பிறக்க மனங்கொண்ட வேளையில்தான்
யானக் கவிதைகளை ஆழ்ந்து பிரசவித்தேன்.
மானிடமாய்ச் சோம்பிய மற்றைப் பொழுதுகளில்
யாரோர் கவிபெற் றளிக்கத் துணியவில்லை.
தாமாக வந்தவைதாம் தாள்படிந்து முன்போந்த.
வாழும் கவிதைகளா? வாடும் கவிதைகளா?
யாதென்று நீங்கள் அறைதல் அவசியமே.
நன்றி மிகக் கூறி நாடும் விடைபெற்றேன்
சந்திக்கக் கொண்டி தயம் -

-அல் அஸுமத்-

Have a good "Time" with
"SUPREME QUARTZ"
wall clocks

Sole Agents in Sri Lanka

ESWARAN BROTHERS

**267, Sea Street,
COLOMBO 11.**

Tele: 22744, 32599, 547608, 35842
Telex: 21275 - 21866, ESWARAN - CE